

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

I. évfolyam 3. szám

2012. május – június

„Végül kiárad ránk a lélek a magasból. Akkor majd a pusztá kertté válik, a kert pedig erdőnek látszik. A pusztában is jog lakik, a kertben igazság honol. Az igazság békét teremt, és az igazság a békét és a biztonságot szolgálja örökké.” (Ézs 32, 15-17)

Tartalom

1 Pünkösöd - Bennünk az Isten

2 SZÓL AZ IGE

A reménység idejének kezdete

Nyilas Zoltán lelkipásztor igehirdetése

3 Együtt várni a lélekre

Szűcs Ferenc lelkipásztor pünkösdi igehirdetése 1974-ből

5 Élő víz

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor írása

A víz rejtélye

6 PORTRÉ

Hálás vagyok a gazdag életemért

Beszélgetés Ásztainé Abaffy Katalinnal

8 Pedagógusnapi köszöntő

9 SCIENTIA SACRA

„Most azért, mit remélnék, oh Uram?!”

Versek

10 Otthont nyújtani kicsinyeknek és nagyoknak

Beszélgetés Nyilas Zoltán lelkipásztossal

14-15 KONFIRMÁCIÓ 2012

15-16 Kiket Isten Lelkével megáldott

Jubileumi konfirmáltak köszöntése -

Régi konfirmációk képeken

17 Huber János - Tanúságtétele

18 Isten országa

19 Aki felvette keresztjét

20 Isten a hajlékunk nemzedékről nemzedékre

Beszélgetés Dr. Szűcs Ferenc professzorral

22 Hol nyissam ki a Bibliámat?

23 GYERMEKDELUTÁN - Képekben

Csak egy van!

GYERMEKTÁBOR - Felhívás

24 Zengjen az Úrnak hálaszó

Kórusunk zilahi útjáról

25 Orbán László - Anna (vers)

RÉGI HISTÓRIÁK

Generális vizitáció 1928-ban

26 KÖZÖTTÜNK SZOLGÁLNAK

Hamar Jánosné Bukovinszky Enikő

27 KÖNYVAJÁNLÓ

NÁLUNK KERESZTELTEK

ANNO

28 NAPLÓ

És lesznek ketten egy testté

PÜNKÖSD - Bennünk az Isten

„És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak. És lett nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése.” (ApCsel 2,1-1)

Azon az első pünkösdön a tanítványok egy akarattal együtt voltak. Amíg valaki önmagában nagy, addig nem jöhet el számára a Szent Lélek. A tanítványok is csak a golgotai kereszt után tudtak „egy akarattal” együtt lenni. A Golgotán Isten hidat vert az elveszett emberi nemzetséghez, pünkösdkor pedig maga Isten is átjött ezen a hídon, eljött hozzánk.

Karácsony annyit jelent: velünk az Isten. A kereszt alatt megértjük: értünk az Isten. Pünkösdkor pedig, hogy: bennünk az Isten. Eljött Isten hozzánk a maga hatalmával, szeretetével, könyörületével a szívünkbe, az életünkbe. Ujjong-e a szívünk, hogy Isten pünkösdkor elküldte a Vigasztalót, aki velünk marad mindörökké? Azóta a Szentlélek itt van, és Isten Lelke fúj, ahova akar. Te is, atyánkfia, befogadhatod Jézust a Lélek által, ha kész a szíved. Újjá-

születhetsz, mert van Szentlélek. „Senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által.” (1Kor 12,3)

Isten Lelke fúj most is, Igéje szól ma is, senkinek sem kell árván élnie az életét. Isten elküldte tehát a Vigasztalót, akit a bajban lévő ember segítségül hívhat, aki az Őbenne hívó ember mellé odaáll, aki át akarja venni az életünk irányítását.

Pünkösöd örömmüzenete: a Vigasztaló Isten Lelke, Jézus Lelke itt van. Higgyük el, hogy velünk van, hogy ha Krisztusban hiszünk és hozzá ragaszkodunk, nála és általa oltalmat, segítséget, bűnbocsánatot és üdvösséget nyerhetünk! „Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel egybe az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól”. (Ef 6,23)

Benedek Ferenc

Úrasztala nagykelyhes úrvacsorai alkalomra terítve (Pomáz, 2012. május 20.)

SZÓL AZ IGE

„Eléri Atyja csarnokát, hol örökölt trónjára hág:
onnan kiállt: Siess szerelmesem!
Atyám jobbán fogsz ülni énvelem.”
(Abelard ünnepi himnusza)

A REMÉNYSÉG IDEJÉNEK KEZDETE

Mennybemenetel – az elfelejtett ünnep

„meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbára ültette a mennyekben, feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. »Az ő lábai alá vetett mindent« ... (Ef 1,18-22)

Szerényen húzódik meg naptárunkban Krisztus mennybemenetelének ünnepe. Nem jelzi sem a naptár, sem pedig a hívők sokasága. Pedig a testet öltött, a szenvedett, meghalt és feltámadott életének jelentős eseménye. Gyermekünk Kátéja szerint: Jézus földi életének utolsó állomása Áldozócsütörtök. Húsvét után negyven nappal ugyanis Jézus eltűnt a tanítványok szeme elől. Bár korábban meg-megjelent közöttük, és a tanítványok láthatták, érzékelték az Ő létezését, valóságát, átérték a feltámadás és a feltámadottal való közösség igaz voltát. Ez a közvetlen – nevezük inkább testi – kapcsolat azonban Áldozócsütörtökön befejeződött. Attól kezdve a mai napig csak lélekben, hit által lehet vele találkozni. Beteljesedett, és érthetővé vált a mindenkor tanítványainak mondott utolsó boldogmondása: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek!” Tudjuk azonban, Jézus emberek iránti hűségének nem lett vége a Golgotán. Ő az, Aki a mi embervoltunkat nem vetkőzte le a mennyország kapujában. Amikor ugyanis Jézus megdicsőüléséről van szó, a mi ügyünkről van szó! „Jézus Krisztus feltámadásában megtörtént az ember megdicsőítése, ez az Ő művének végcélja: odafent is vele vagyunk! Ővele – Istennél!” (Barth)

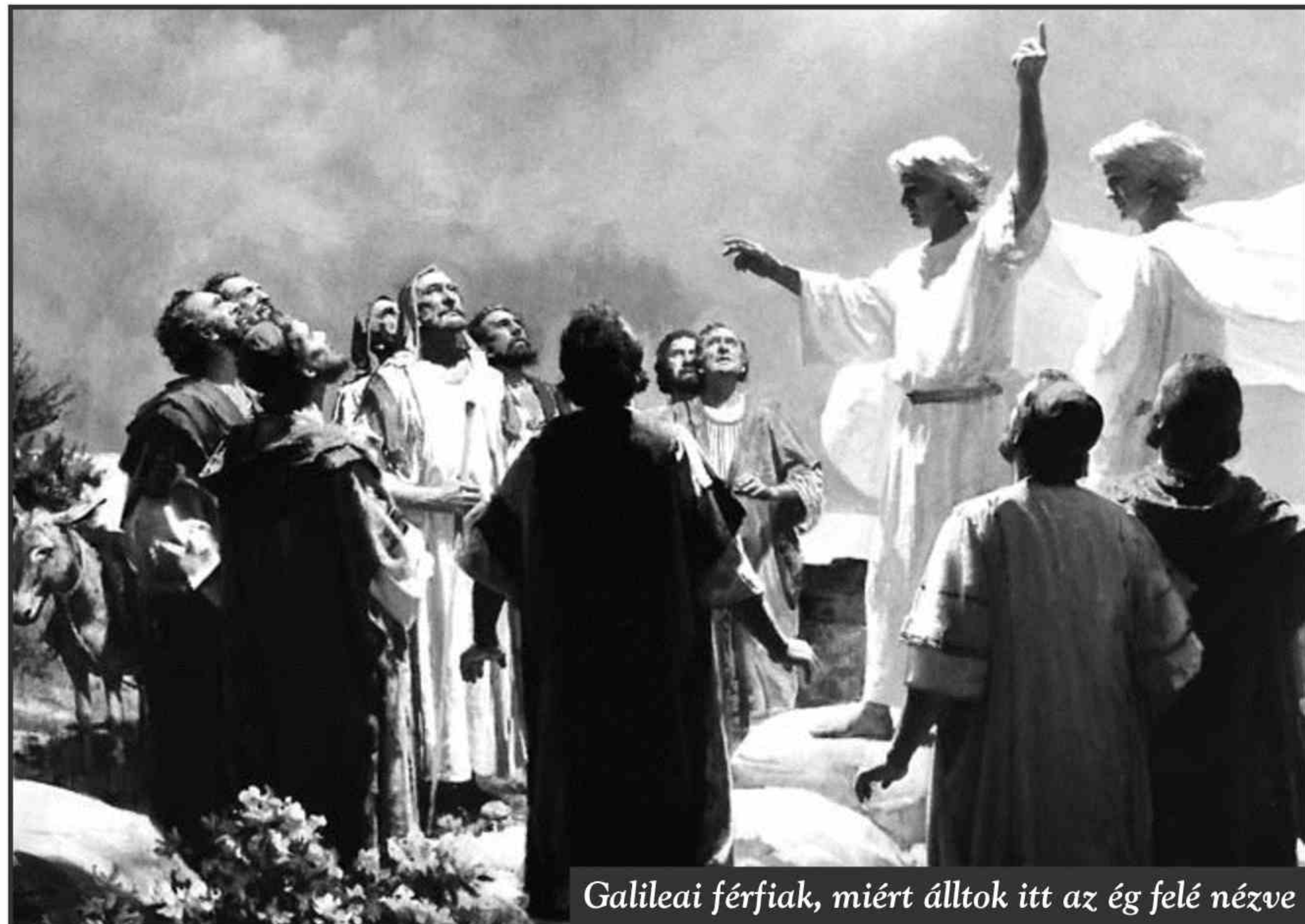
Mi jó származik abból, hogy Krisztus áldozatát elfogadva, maga mellé vette, és uralmában részesítette? Keresztyén emberek örök kérdése, hogy mi hasznunk van ebből? Hiszen a tapasztalatok szerint – mondják a megkeseredett szívű emberek –, szinte semmi sem látható az Ő dicsőséges uralkodásából!

Első – vigasztaló – válaszunk feltett kérdésünkre, hogy Krisztus felment, de nem ment el, nem tűnt el ebből a teremtett rendből, nem színházi páholyból – nyugdíjasként – figyeli az eseményeket, a nagy mű befejeztével, Ő nem pihen! Ő ma is munkálkodik, ma is az ember megmentéséért fáradozik. Az Ő célja ma is az, hogy meglássuk, milyen reménységre hívott el és milyen gazdag az Ő örökségének dicsősége. Fel kellene mindezt végre ismernünk, hiszen az Ő felvitele, egyben az egyház jelenvaló idejének, a remény idejének kezdete. Amelyben nyilvánvalóvá válik, hogy „nem vagyunk ár-

vák”, nem vagyunk pásztor nélküli nyáj. Ez az „az idő, amelyben az egyház Krisztussal csupán csak hit által és a Szent Lélek által van közösségben, a közbeeső idő az Ő egyszeri földi élete és dicsőségben való visszajövele között: a nagy alkalomnak, a misszió ideje”. (Barth) Különös módon Isten időt ad akarátának meghallására, hitre, megtérésre. A mennybemenetel így a mi időnknek kezdete.

Másodsor, Jézus különös módon ismer egy olyan utat, ahogyan még közelebb lehet hoz-

Jézus tanítványainak egyszer ezt mondta: „kérjétek és adatik, keressetek és találtok, zörgetsetek, és megnyitvatik nektek. Mert mindaz, aki kér kap; aki keres talál; és aki zörget, annak megnyitvatik; Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, mikor az halat kér tőle [...] Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jót adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle”. (Lk 11,9-13) „Törekedjétek [tehát] a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat”. (1Kor 14,1a)

Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve

zánk, ahogyan még teljesebben adhatja magát, és ez a Lélek közlése. A mennybemenetel azt jelenti, hogy nagy ajándékozás kezdődik az égből, „mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerű fiát adta, Jézus pedig úgy szerette az embert, hogy nekünk a Lelket adja. Ez a két ajándék összefügg, ugyanis Istent csak Jézusban, Jézust csak a Lélekben lehet megismerni és megérteni. Engedjük magunkat megajándékoztatni!”. Igénk ugyanis azt mondja: „gazdag az ő örökségének dicsősége”. Egyes magyarázók azt vallják, hogy az „Ő [ti. Isten] öröksége”, azt jelenti, amit majd nekünk fog adni. Az előremutatató kifejezés záloga pedig a Szentlélek.

Hisszük ugyanis, hogy amit ígért, az valóság; sőt tapasztaljuk, hogy valóság. Velünk van az Úr csakugyan mindennapon. Bárha nem látjuk szemünkkel, de hitünkkel megtapasztaljuk. Szavát lehet hallani földi füllel, meg lehet fogni a ruhája szélét, kezét, más részt mégis jobb nektek – mondja Jézus –, ha én elmegyek tőletek, mert akkor mindenki számára hozzáférhető lesz a Lélek által. Így van jelen köztünk jelen Jézus láthatatlanul.

Harmadszor az Ő világkormányzó hatalma, „úgy megőriz”, hogy az Ő akarata nélkül nem történik kárunkra semmi. A trónról ülve segítő karja nyilvánvalóvá válik az övéin, hogy elnyer-

jék azt a „szepőlten örökséget és hervadhatatlan örökséget”, amelynek íze már a földön nyilvánvalóvá lehet számunkra. Mindemmel hiba volna azt állítanunk, hogy a Vele való lét gondtalan, háborúságtól mentes élet. „De van Valaki a legfőbb helyen, aki győzelemre segít ebben a küzdelemben. Nem automatikusan, nem rajtunk kívül, hanem a saját hitünk harca által. Tehát úgy, hogy mi küzdünk – de Jézus adja hozzá az erőt és a győzelmet”. A Heidelbergi Káté 52. kérdés felelete így foglalja össze mindezt: „Micsoda vigasztalásod van abból, hogy Krisztus ismét eljön »ítélni eleveneket és holtakat«? Az, hogy mindennemű háborúság és üldöztetés közepett felemelt fővel várom az égből ugyanazt az ítélőbírót, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állott és rólam minden kárhöztaást elvett, hogy Ő majd minden ellenségeit és ellenségemet örök kárhözatra vesse, engem pedig minden ő választottjaival együtt a mennyei örömben és dicsőségbe magához vegyen.”

Abban van tehát az igazi vigasztalás, hogy felemelt fővel várhatjuk vissza Őt. Nem egy másik Jézust, hanem azt, akit már megismertünk, aki fiává fogadott bennünket, aki a vádoltak padján ülő bűnösöknek földi élete során mindig azt hirdette, megbocsátattak a te bűneid. Azt a Jézust várhatjuk, aki igazol bennünket, de nem tetteinket, mert mellénk áll Egyetlenének igazsága. Szentsége pedig, mint palást borul a reménytelen helyzetben lévőkre, ezért most már minden rajta keresztül ítéltetik meg. Amen

Nyilas Zoltán lelkipásztor

Sík Sándor

GALILEAI FÉRFIAK

Galileai férfiak,
mért néztek az égre?
Mért, hogy forró könny fakad
férfiak szemébe? -
Jézus Krisztus visszajön,
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
mért, hogy tétlen álltok?
Vár a Kelet és Nyugat,
Krisztus bírta rátok.
Hirdessétek mindenütt:
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
Fel a küzdőtérre,
Minden népek szomjasak
Az Élet Vízére,
Választottak, bennetek
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
milyen jelle vártok?
Ő tipegtek Lángot ad,
Égből küldi rátok.
Várjatok még tíz napig,
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
Mért, hogy sírva néztek,
Jézus Krisztus itt marad,
Úgy ígérte néktek!
Világ végig véletek,
Jézus Krisztus él!

Galileai férfiak,
ha majd jön az óra,
élőket és holtakat
hív majd számadóra:
a nagy Bíró visszajön,
Jézus Krisztus él.

Szűcs Ferenc lelkipásztor első pünkösdi igehirdetése Pomázon

Együtt várni a Lélekre

1974. június 2. Pünkösdszombat

Textus: ApCsel 1, 13-14; 2, 1-3.

Jól emlékszünk a hosszú tavaszi szárazságra. Beszédtéma volt, vártuk a csendes, aranyat érő májusi esőt, s közben, aki csak tehetett, locsolt. Sokan panaszkodtak, mennyire belefáradtak, mert közben érezték, hogy valójában semmi sem pótolja a felülről hulló áldást.

Pünkösdkor is ezt érezzük. „Jövel Szentlélek Úristen...” - énekeltük, és ezzel megvallottuk, hogy semmilyen emberi erőfeszítés nem pótolhatja a Lélek munkáját. A keresztyénség nem emberi erőfeszítés, amelynek a mi igyekezetünk és szorgalmunk a forrása. Az ilyen próbálkozás nagyon hasonlít ahhoz, mint amikor egy autó leáll útközben. Szükségből el lehet gurítani néhány métert emberi erővel is, de végtelenül nehézé válik az ilyen erőlködés, ha kicsit nagyobb emelkedő jön, hiszen nincs előre vivő erő. Pünkösdkor újra azt akarja tudatosítani Isten, hogy mi Krisztus nélkül, Lelkének ereje nélkül semmit sem cselekedhetünk. Ő nem azt akarja, hogy erőlködjünk, hanem azt ígérte, hogy erőt nyerünk, amikor eljön a Szentlélek.

magja van itt együtt: férfiak és nők, köztük Jézus családtagjai és édesanyja is. Ez a mindenkori egyház képe is. A földi családokból egy lelki család formálódik. A kulcsszó ez: mindnyájan együtt voltak.

Igy van ez ma is. Csak összegyülekezve, együtt maradva lehet megmaradni, megújulni és felülről jövő erőt nyerni. Mert a keresztyénség ma sem csak egyéni ügy, hanem Isten népének közös ügye. Különös az, hogy ezt az együtttest Isten a sokféleségben, a különbözőségeken fogja felhasználni és megáldani. A közösség nem egyformaság. Hallottuk az apostolok névsorát. A mai olvasó számára már fel sem tűnik igazán, milyen mélységes szakadékok választották el korábban Mátét, a vámszedőt és Simont, a zelótát. De bármilyen különbözőek voltak is gondolkodásban, műveltségben, egy dologban egészen egyek voltak: egy szívvel és lélekkel voltak együtt. Egy hangra hangolódtak, mint a zenekar különböző hangszerei. Nagy lecke volt megtanulni egymást elfogadni anélkül, hogy megpróbálták volna egymást a maguk képére formálni.

Már a Zsoltárok könyve 133. részében ezt olvassuk: „Ímé mily szép és mily gyönyörűséges, amikor az atyafiak együtt lakoznak.... Csak oda küld az Úr áldást és életet mindörökké.” Isten gyönyörködik az ilyen együtt lakozásban és áldást akar küldeni az ilyen közösségbe. Mintha egy nagy isteni névsorolvasással kezdődne a pünkösdi mozgalmas eseményei. Vajon mindenki a helyén van-e? Csakugyan, a helyünk nem üres-e a gyülekezetben? Itt mintha nem lett volna hiányzó. Mindenki igennel felelt a névsor olvasásánál. Nekünk sokszor áldozat a magunk ügyét félre tenni, hogy szívügyünkkel legyen az Isten ügye, de érdemes ezt az áldozatot meghozni. Érdemes elfoglalni a helyünket,

Nem volt ez másképpen Jézus első tanítványainak az életében sem. A pünkösdi előzményét ez a rövid mondat foglalja össze: „ezek mindnyájan egy szívvel, lélekkel együtt voltak...” Ez egy csendes és egyáltalán nem látványos dolog. Mégis, ami majd később történik, az innen a belső szoba imádkozó csendességéből indul el. Nekik előbb befelé és egymás felé kellett elindulni, hogy majd ezután kifelé, a világ felé indulhassanak. Az apostolok cselekedeteit megelőzték az apostolok imádságai. Sőt nemcsak az apostoloké, hanem egy jóval tágabb, mintegy százhusz fős gyülekezet könyörgése. Tulajdonképpen már a jövődó egyház

Pünkösdi igehirdetés – A szószéken Szűcs Ferenc lelkipásztor; a mózesszéken Soós László és Koczó Zsófia lelkészek

hogyan megnyugodhasson rajtunk Isten Lelke, aki ma is inkább szereti a csendben az Úrra figyelő szíveket, mint a nyüzsgő aktivitást. A zsoltárossal együtt mondjuk: „áldásodra én kész vagyok...”, hogy valóban áldást küldhessen ránk az Úr.

Miért is maradt együtt ez a jeruzsálemi kis gyülekezet?

– Mert komolyan vette és hitte Jézus ígértét, hogy el fogja küldeni Szentlelkét. Pünkösdkor különösen hangsúlyossá válik az Apostoli Hitvallásnak ez a mondata: „Hiszek Szentlelkében.” De csakugyan hisszük-e, hogy ad a mi mennyei Atyánk Szentlelkét azoknak, akik azt tőle kéri és erre várnak? Tudjuk, vannak Istennek olyan ajándékai, amelyeket azok is megkapnak, akik azt nem kéri. Ilyen földi ajándékok, a kenyér, az eső, a gondviselés ezeryi jele. A hívő ember ezeket is Istentől kéri és várja, de ez nem annyit jelent, hogy másoknak nem ad a mi mennyei Atyánk. Az Ő Lelke nem érkezik

ilyen automatikusan. Hiszen általa Isten személyes kapcsolatba akar lépni velünk. Akinek erre nincs lelki igénye, aki nem érzi, hogy nélküle árva és elveszett, arra Isten nem erőlteti rá Szentlelkének közösségét.

Végül, a pünkösdi történetből azt látjuk, hogy jó, hogy együtt maradtak. Hiszen nagy dolgokat éltek át együtt. Valójában nagyon nehéz is emberi szavakkal kifejezni ezt a csodát. A külső jelek is inkább hasonlatok. „Mintegy sebesen zúgó szél” – mint az égő tűz lángnyelve. A szél és tűz, a természet két dinamikus jelensége. Ezeket hívja segítségül a bibliai leírás, amikor arról beszél, hogy Isten erői különösen hatékony és látható módon jelentek meg az apostolok életében. Nem is a külső jelekben volt igazán a pünkösdi igazi jelentősége, hanem a következményekben. Abban, hogy Isten ereje milyen csodálatos módon tudott felhasználni egy imádkozva várakozó kis közösséget. Miközben ők egy szívvel és egy lélekkel együtt maradtak, aközben Krisztusban is maradtak és Krisztus Lelke is őbennük maradt. Az teljességedt be, amit a János evangéliumában a szőlőtő és a vesszők életközösségéről mondott: „Maradjatok énbennem és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem” (Ján 15,4). Együtt maradni, Krisztusban maradni, – ma is ez a pünkösdi titka és üzenete az egyházi év következő, ún. „ünneptelen” félévére nézve is.

Ámen!

Szűcs Ferenc lelkipásztor

Soós László PÜNKÖSD

Elment, kit szerettek. Elment, kibn bíztak.
Magukba roskadva, bezárkózva vártak.
Mindenkítől féltek, senkiben sem bíztak,
Egy reménysugarat ők sehol sem láttak.
Féltek, ha zörgettek. Féltek, ha kopogtak.
Az utcán csak éjjel, titkon lopakodtak.

Már nem volt óvelük hitük reménysége,
Mindennapjaikban aki védte őket.
A sok tanításnak, gyógyításnak vége.
Viharban nem hallja a segélykérőket.
Koromsötét estén a keresztfán függött,
Megremegett a föld, a vihar dühöngött.

Aztán megnyílt a sír. Voltak, akik féltek,
Mikor a sziklasírt meglátták üresen.
Voltak, kik ujjongtak. Voltak, akik hittek.
Pílátus mindebből kimaradt ügyesen.
Ő a kezét mosta. Neki nem számított,
Kínos keresztfára hogy ki kit feszít ott.

Csak nekik számított, kik ott imádkoztak
A bezárt szobában, ígéretre várva.
Erős hittel gyenge testben várakoztak.
Tudták, nincs még vége. Van még, mi van hátra.
Ők vártak, ők hittek, ők csak imádkoztak,
S ami akkor történt, mind beleborzongtak.

Szél zúgott keresztül a bezárt ajtókon,
Tüzes nyelvek égették meg a lelküket,
S ők, kik eddig félénken bújtak meg otthon,
Hangosan hirdettek örömmüzenetet.
Háromezren tértek meg azon a napon,
S azóta milliók az egész világon.

Ez a nap pünkösdi volt, megújulás napja,
A megígért erő kiteljesedése.
Ezt ünnepli ma népünk apraja-nagyja,
De Jézusnak van hozzátok egy kérdése:
Ti, kik most oly buzgón itten ünnepeltek,
Mint akkor ők, ti is vettetek Szentlelkét?

A SZENTLÉLEK KITÖLTETÉSE

A pünkösdi ünnepkör

Pünkösdi az egyházi év harmadik főünnep. Az ószövetség idején aratási ünnep, amikor Isten népe egybegyűlt hálát adni a mindennapi kenyérért, és a sínai-hegyi szövetségkötés (a törvényadás) emléknapja volt. Elnevezése az Újszövetség görög nyelvén pentekoszté, az ötvenedik szóból származik, mivel húsvét után az ötvenedik napon van a helye a naptárban. A húsvéthoz alkalmazkodó pünkösdi tehát szintén mozgó ünnep a niceai zsinat (Kr. u. 325.) határozata óta. A pünkösdi ünnepkör áldozócsütörtöktől az Örökkévalóság vasárnapjáig, az egyházi év utolsó vasárnapjáig tart.

Az áldozócsütörtökre következő vasárnapot a régi magyarok váróvasárnapnak nevezték, mert már ezen a napon a pünkösdi felé fordul a református igehirdetés. Így pünkösdi hetét a Szentlélek adventjének is nevezzük.

Pünkösdi a Szentlélek ünnepe, mint ilyet említi a Kr.u. 305-ben az elvirai zsinat egyik kánonja. Ebben az örömidőben tilos volt a böjt, térdelés helyett állva imádkoztak, és az istentiszteleteken zengett a halleluja.

Isten már jóval pünkösdi előtt, az Ószövetség idejében is adta Szentlelkét egyes kiválasztottaknak, megígérve, hogy „Azután majd kitöltöm lelkemet minden emberre” (Jóel 3,1). Az ígéretet

Jézus Krisztus teljesítette be, aki minden embernek hozzáférhetővé tette Szentlelke ajándékát, aki hisz őbenne, aki hittel befogadja őt a szívébe. A Szentlélek első megajándékozottjai az apostolok voltak, erről az Újszövetség „Apostolok cselekedetei” című könyvének második fejezetében találunk utalást. Itt a Jézus Krisztus által megígért Szentlélek eljövételéről van szó, aki szélzúgás és lángnyelvek alakjában jelenik meg az apostoloknak. Erő tölti el őket a magasságból, nyilvánosan tanúságot tesznek Jézusról, és megkeresztelnek háromezer embert. Ez az egyház „születésnapja”.

A pünkösdi utáni első vasárnap a Szentháromság vasárnapja, a három főünnep summája, a Szentháromság titkának ünnepe, amikor különös hangsúlyt helyezünk Istenünk három-egy voltára. Azért nevezi Ravasz László az összes megelőző ünnepek summájának, mert ezen a vasárnapon a keresztyénség központi hitigazságáról összefoglalóan emlékezünk meg: az Atya elküldte a Fiút a világra (karácsony); a Fiú elvégezte a váltságot (húsvét); a Szentlélek kitöltetett (pünkösdi). Ezen a vasárnapon visszatekinthetünk a karácsonyra, a húsvétra és a pünkösdre, és így dicsérhetjük a Szentháromság Istent, aki kijelentette nekünk magát, mint Atya, Fiú és Szentlélek.

AZ ÉLŐ VÍZ

Lehet, hogy a most leírtakat lesznek, akik kételkedve fogadják, mivel nem vagyok orvos, magyarázatot nem tudok adni, csak hitem választát: ezúttal is a gyógyítgató, szerető Úr hajolt le egy szenvedőhöz. Tette talán azért, hogy a történetet továbbgondolva segítségére lehessen másoknak is.

Néhány hónappal ezelőtt nagy influenzajárvány söpört végig hazánkon. Sajnos, sokan betegedtek meg idén is, mint mindig, most is elsősorban a kisgyermekes családok és az idősebbek. Családomat sem kímélte e csúnya betegség.

Tapasztalatom szerint az Úr egyik tapintatos ajándéka, hogy a fertőző betegségeket többnyire a családanyák kapják meg a családokban utolsóként, általában akkor – amikor a gyerekek és az édesapák már régen túl vannak rajta. Így nem betegem és gyengém kell az ápolás áldozatos munkáját ellátniuk, hanem tehetik ugyanezt még erejük teljében. Így történt nálunk is: gyermekeink már csak hírből emlékeztek a lázra és a torokfájásra, az egészségtől szinte kicsattanva futkostak a nappaliban – amikor a betegség végül engem is ledöntött.

Különös módon a lábaim fájtak a legtöbbször. De nem is akárhogyan! Először csak a vádlik, azután mintha mászott volna bennem felfelé e feszítő, szorító fájdalom. Nehezemre esett talpon maradni, folyton le kellett ülnöm, a legrosszabb azonban éjszakánként volt, amikor nem a csontok, nem az izmok – hanem mintha az ereim fájtak volna.

Az álmatlanul töltött éjszakákban mindig ott rejlik az áldás is: a csendes éjszakai magányban lehet Istent kérni, hogy segítsen. Az éjszaka csöndességében végiggondoltam mit ettem, ittam és mit nem ettem, ittam az elmúlt napokban és a felismerés fényével ragyogott fel bennem egy gondolat: Három napja nem ittam vizet! Sok folyadékot fogyasztottam, de mivel nagyon fáj a torkom, mindig csak gyümölcsleveket, teákat.

Víz, tiszta, drága víz... Rájöttem, hogy régen voltam már ennyire szomjas – hát azon nyomban megittam három nagy pohár vizet. Víz, tiszta, drága víz – ittam mohón, mint egy kiszáradt sivatagi vándor, aki oázisra talál. Kis idő elteltével lassan csökkenni kezdett ereimben a feszítő érzés. A biztonság kedvéért ittam még egy pohár vizet, majd mély álomba merültem.

Másnapra teljesen jól lettem. Mint egy virág – amely tiszta vizet kapott. Nem málnaszörpöt, nem növényvédőt szert, hanem tiszta, éltető vizet.

Én csak egyszerű csapvizet ittam és jobban lettem – kibeszélhetetlenül csodálatosabb ajándéka Istennek az a bizonyos élő víz – akinek érkezéséről Jézus szólt tanítványainak. Amikor János evangéliumának tanúsága szerint az Úr ígéretet adott arra, hogy Lelkével velük marad, élő vízhez hasonlította önmagát, olyan élő víz-

hez, akit a Benne hívők fognak kapni: „Ha valaki szomjazik – mondta Jézus – jöj-jön hozzám és igyék. Aki hisz énbennem, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek. Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni”

(Jn 7,38-39) – Jézus e szavakkal egy sok-sok ezer évvel korábban elhangzott prófétai ígéretet töltött be: „Az Úr vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontijaidat megerősíti, olyan leszel, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.” (Ézs 58,11).

Mindez persze csak abban az esetben lehetséges, ha a szívünk, lelkünk valóban szomjazik és ha nem érjük be a világot elárasztó, édeskés, hamis ízekkel, melyektől szomjúság-érzetünk inkább növekszik, mintsem csillapul.

Az ajándékba kapott élő víz nem a felszínes jól-érezem magam illúzióját kelti, hanem Isten mély és csöndes boldogságát adja. Nem öncélúan pezseg, hanem mások szomjának csillapítására törekszik. Élő víz – éltető víz, emberi életünk megfoghatatlan csodálatos titka – kortyonként adott élet, örök élet. Érdemtelenül, ajándékba adja Isten, de nem céltalanul. Azokért az emberekért kapjuk, akiket nekünk kell e forráshoz elvezetni.

Vajon meg tudjuk-e igazán köszönni, hogy amikor hittel és reménykedve a Szentírás fölé hajolunk – Ő újra és újra szól hozzánk – hogy enyhítse szomjunkat? Vajon megértjük-e idejében, hogy sokan várnak ránk, hogy hallhassanak Jézusról, az örök élet forrásáról? Bárcsak így lenne!

Áldott és szép Pünkösödöt kívánok minden kedves Testvéremnek szeretettel:

Sebestényné Jáger Orsolya lelkipásztor

Sebestényné Jáger Orsolya Pünkösdre várva

Megfoghatatlan vagy, mint a víz,
titkokat rejtő ősi, tiszta íz.
De új is vagy egyben, sohasem tapasztalt,
életet teremtesz, megterített asztalt.

Kenyér és bor vagy az örök asztalon,
s mert Általad élünk - neved magasztalom,
megfáradt szívünk újítsd meg magadnak
és forrásaid bennünk mind felfakadnak.

A VÍZ REJTÉLYE

A víz, az egyik őselem, az élet legfontosabb anyaga, az élet egyik ősjele. A Föld felszínének 72 %-át, az ember testének 70-80 %-át, a gyermekek testének 80 %-át alkotja. Ezt mindenki tudja. Van azonban egy olyan különös tulajdonsága, amelyen érdemes eltöprengeni. Arra mindenki emlékezhetik tanulmányaiból és a gyakorlati életben is nap mint nap tapasztalhatjuk, hogy az anyag hő hatására kitágul, ha viszont csökken a hőmérséklet, az anyag összehúzódik, egyre sűrűbb lesz. Ez minden anyagra vonatkozik, és mindegy, hogy az anyag milyen halmazállapotban van. Ez alól egyetlen kivétel van: a víz. A folyékony halmazállapotú víz csökkenő hőmérséklet esetén először ugyanúgy viselkedik, mint minden más anyag, miközben hűl, egyre sűrűbb lesz. Az összehúzódás azonban +4 °C-on megáll, és további hűlés esetén a folyamat megfordul, a víz tágulni kezd, és mire megfagy, a sűrűsége 8-9 %-kal csökken. A víz sűrűsége tehát – minden más anyagtól eltérően – +4 °C-nál a legnagyobb (vagyis a térfogata a legkisebb), fagyáskor pedig kiágul, – így a jég könnyebbé válik, mint a folyé-

kony víz. Ezért van az, hogy a megfagyott víz szétrepesztí a lezárt üveget.

Képzeljünk most el egy olyan világot, amelyben a víznek nem volna ilyen tulajdonsága. Az óceánok, tengerek, tavak felszínén a megfagyott víz lesüllyedne a fenékre, míg végül egyetlen jégtömbbé válna, aminek a felszíne nyáron kicsit megolvadna, de télen újra megfagyna. Ilyen vízben lehetetlen volna az élet. A megfagyott és kitágult víz az oka az erózióknak is, amely szétrepesztí a sziklákat. E nélkül a föld felszíne hatalmas tömör kősziklákból állna. Felsorolni is lehetetlen, mennyi minden köszönhető a víz különlegességének, mely által életet nyer minden élő.

De van még egy sokkal nagyobb csodája a víznek. Ha valaki olyan vízből iszik, melyet Jézus adott neki, soha többé nem érez szomjúságot. „Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne” (Jn 4,14). Ezt a vizet nevezik az örök élet vízének.
P.A.

PORTRÉ

Hálás vagyok a gazdag életemért

Beszélgetés Ásztainé Abaffy Katalinnal

„Maga az a híres Ásztainé?” „Híres nem vagyok, de Ásztainé igen.” „Régi álmom, hogy a gyülekezetnek legyen énekkara. Elvállalja a vezetését?” „Ha legalább 16 tagot összeszed, akkor igen.” A sajátos párbeszéd tizenhárom éve zajlott Ásztainé Abaffy Katalin és Pap László akkori lelkész között. Egy hét múltán a szükséges létszám több mint kétszerese gyűlt össze a kórus alakuló ülésére a KIE házban. Az énekkar sokszor nyújt maradandó élményt a hallgatóságának, vezetőjét azonban egy idő óta nem látjuk a pulpituson. Ásztainé Abaffy Katalint a napokban pomázi otthonában, a betegágyánál kerestem fel.

– *Jobban tetszik lenni?*

– Változóan. Húsvét után tíz napot kórházban töltöttem, de most már kicsit jobb. Sajnos a kórus vezetéséről le kellett mondanom, mert a legfontosabb a pihenés. Az viszont örömmel tölt el, hogy értő kezekben van, Regius Feri, Bíró Kriszta és Blaskóné Tímár Eszter kiváló munkát végeznek, tizenhárom év munkája nem vész kárba.

– *Elégedett a saját korábbi kórusvezetésével is?*

– Igen, hiszen szakmailag vállalható munkát végeztünk. Az egyházi kórusoknál természetesen a lelki tartalom a lényeg, ám ez is felemelőbb, ha zeneileg maradandót kap a hallgatóság. Egyetlen bánatom, hogy kevés a fiatal, bár az utóbbi időben azért jönnek gimnazisták is.

– *Az igaz, hogy egyetlen hét alatt alakult meg a kórus?*

– Igaz. Amikor Pap László nagytiszteletű úr felkért a kórus megalakítására, azt válaszoltam, hogy szívesen, de azt szeretném, ha nem csupán a zsolnárok egyébként becsülendő gyakorlásáról volna szó, hanem egy férfiakból és nőkből álló négyszólamú vegyes kart alakítanánk legkevesebb tizenhat taggal.

– *Ez sikerült is.*

– Pap László minden nap felhívott, és jelentette, hogy hol tart a tagtoborzással. Egy hét múlva, amikor összejöttünk a KIE házban, 37-en voltunk. Az összetétel különböző okok miatt természetesen változik, körülbelül nyolcvan fordult meg a kórusban, de 40-45-nél kevesebben sosem voltunk.

– *Énekeikkel ráadásul nem csak a pomázikat gyönyörködtetik.*

– Számos magyarországi helyen léptünk fel, de jártunk Erdélyben, Norvégiában, Belgiumban, Németországban, Olaszországban is.

– *Hogyan sikerült szert tenni ennyi helyre?*

– Elsősorban a zeneiskolai kapcsolataim révén kerültünk ki az említett országokba. Koráb-

ban pedig a zenét tanuló lányom levelezett olasz és angol társakkal, nyaranta mi is fogadtuk a gyerekeket, meg az enyém is ment. Néhány zenei kapcsolat azóta is tart.

– *Egyébként a zeneiskola élére mikor került?*

– A főiskola elvégzése után, 1971-ben azonnal. A pomázi zeneiskola akkor még nem volt önálló, Szentendréhez tartoztunk, de mindjárt tagozatvezető lettem. Akkoriban 100-110 gyerek tanult zenét Pomázon, amikor 1992-ben önállósodott az iskolánk, a duplája. Ma 450 zene-iskolás növendék jár a kastélyban lévő intézménybe.

– *Annak idején hol kapott helyett a tagozat?*

– Öt helyen tanítottunk, az iskolákban, a könyvtárban és a Bem József utcában, ahol akkoriban a művelődési ház volt. Öt szakon tanulhattak zenét a növendékek, klarinéton, fuvolán, hegedűn, furulyán, zongorán.

– *Természetes volt, hogy később Pomáznak önálló zeneiskolája legyen?*

– Nagy öröömre Kulin Imre akkori polgármester ilyen tekintetben is szeretett volna kilépni Szentendre árnyékából. A pomázi zeneiskola ma már nem csupán egy az ország hasonló

intézménye között. Az iskola a 18 év alatt, amíg vezettem, folyamatosan gyarapodott, ma már számos szakon tanulhatnak a gyerekek. Amit lehetett, kihoztunk az adott helyzetből.

– *Maximalizmusát szülőként magam is tanúsíthatom, hiszen mindhárom lányom növendéke volt az iskolának. Emlékeim szerint azonban volt olyan időszak, amikor nehézségekkel is küszködtek.*

– Leginkább a pénztelenséggel küzdöttünk, de Kulin Imre polgármesterségét követően a butasággal, a kulturátlansággal és a rosszindulattal is meg kellett birkóznunk. Szerencsére túléltük.

– *Ha jól emlékszem, két éve ment nyugdíjba.*

– Pontosan 62 éves koromban, 2010 őszén. Ebben az évben lettem egyébként Pomáz díszpolgára is, ami nagyon nagy megtiszteltetés és öröm számomra. Az utolsó éveimben már azzal is foglalkoznom kellett, hogy megtaláljam az utódomat, s örömmel látom, hogy ez Polányiné Takács Judit zongoratanárnő személyében sikerült. Nem vészett kárba a fáradozásom.

– *Viszont volt olyan időszak, amikor nem önön múlt, hogy nem cserélte másra a zeneiskola vezetését...*

– A polgármester-jelöltségemre gondol? Amikor Kulin Imre úgy döntött, hogy negyedik ciklust már nem vállal, kapacitált, hogy fogadjam el a jelöltséget, én pedig igent mondtam. Nő létemre, különösebb kampány és pénz nélkül alig kétszáz szavazattal maradtam el a

győztestől. De higgye el, a választás estéjén, amikor összeszámlálták a szavazatokat, hálát adtam a Jóistennek, hogy maradhatok az iskola élén.

– *Honnan önben a zene iránti szeretet?*

– Otthonról hoztam. Édesapám, Abaffy Gyula evangélikus lelkész volt Hernádvécsén.

– *Ezek szerint lelkészcsaládból származik.*

– Abból. Sőt lelkészként szolgált a nagyapám is. Tizenegy gyereket nevelt, közülük kilencen érték meg a felnőttkort. A másik ágon református lelkészek voltak az őseim között, az egyik unokatestvérem, Hirka Antal pedig ma is bencés szerzetes Pannonhalmán.

– *Ökumenikus család... De visszatérve Hernádvécsére, a templomban bizonyára volt orgona is.*

– Ha orgona nem is, de harmónium igen. Azt nyúztam, amikor csak lehetett.

– *Hernádvécse volt egyébként édesapja egyetlen szolgálati helye?*

– Nem, dehogya. Korábban Rudabányán szolgált, ahol édesanyámmal megismerkedett, és 1947-ben összeházasodtak. Hárman vagyunk testvérek, és amint iskolába kerültünk, cseréltek az arnóti lelkésszel, aki idősebb volt és már nyugodtabb helyre vágyott.

– *Mert Arnót „nyugtalan” hely volt?*

– Huszonkét-huszonhárom szórvány tartozott hozzá.

– *Ennyi helyet egyedül látott el?*

– Egyedül. Vasárnaponként öt helyen tartott rendszeresen istentiszteletet. Kezdetben motorral járt, később kapott az egyháztól egy Wartburgot. Hétköznaponként pedig, amikor nem szolgált, az erdészetben egészítette ki a család jövedelmét. Később, amikor Arnóra kerültünk, kitanulta a könyvelést, és éveken át dolgozott a miskolci építőipari vállalatnak.

– *Mikor jutott ideje a pihenésre?*

– Április 4-én, augusztus 20-án és november 7-én, ha nem vasárnapra estek. Szüksége volt arra, hogy sok munkát vállaljon, hiszen, ne felejtse el, hogy az ötvenes éveket írtuk, amikor a lelkészeket különösen nem kényeztették el magas fizetéssel. És hiába műveltük a kertet, még így is részben a falubeliek láttak el bennünket.

– *Ennyi munka mellett nem sok időt töltött a gyerekeivel...*

– Bármennyire is meglepő, jutott ideje ránk is. Kiszámítható volt, nem szigorú és a mi véleményünk is számított.

– *Abban is támogatta, hogy a lánya zenét tanuljon?*

– Hála Istennek, igen. Arnóton már volt orgona is, Miskolcon pedig, ahová zeneiskolába jártam, zongora.

– *Naponta ingázott?*

– Kezdetben igen. Felsőzsolca hat kilométerre fekszik Arnóttól, odáig gyalog jártam, onnan pedig busszal. A Zeneművészeti Főiskola miskolci tagozatán fuvola-szolfézs-ének szakos tanárként végeztem. Az utolsó két tanévben egyébként a lehetetlen menetrend miatt már kollégiumban laktam. Szerencsémre, mert itt ismertem meg Csabát...

– *Vagyis Ásztai Csabát, a későbbi férjét.*

– Igen. Ő akkoriban az édesapja kívánságára gépgyártás-technológiát tanult a mérnöki karon, de egy percet sem dolgozott a szakmájában. Valójában művész szeretett volna lenni, ezért utána elvégezte az iparművészeti egyetemét is. 1971-ben házasodtunk össze, és kerültünk Pomázra.

– *Kissé messzi Borsodtól...*

lett, és három unokával is megajándékozott. És ami külön öröm számomra, mindhárman zenélnek. Luca éppen a napokban lett fővárosi furulyabajnok, a 11 éves Geri a gyülekezeti újságból is ismert, a jótékonyági hangversenyen csellózott, Emese még óvodás, de már fújja a fife-t, a japánok által kitalált kicsiknek való hangszert. Bálint fiamnak pedig szeptember végére várjuk az első babáját.

– *Nem tudom, nem tartja-e tapintatlanságnak, ha a betegségéről is kérdezném.*

– Egyáltalán nem. A gyülekezetben egyébként is mindenki tud róla.

– *Mikor kezdte érezni, hogy valami nincs rendben?*

A Psalmus Kórus néhány évvel ezelőtt

– Az apósomtól kaptuk a telket. Budapestre abban az időben még nem lehetett azonnal beköltözni, Pomáznak viszont jó a közlekedése, ugyanakkor nyugalmas hely. Itt kezdtünk el építkezni. Nincs olyan téglája a házunknak, ami legalább háromszor ne fordult volna meg a kezemben. Nyár végére már teljesen kisebesedtek az ujjaim, de végül felépült a közös otthonunk.

– *Ahová jöttek a gyerekek is...*

– És akikben rengeteg örömről telik. Réka lányom folytatta a hivatásomat, zongoratanár

A család

– 2010 nyarán. Utolsó hónapjaimat töltöttem a zeneiskola élén, amikor éreztem, nem vagyok a régi. Később Balatonszemesen pihentünk, és nem tudtam végigúszni a megszokott távomat. Amikor pedig Pannonhalmán kirándultunk, legalább ötször meg kellett állnom, amíg felértünk az apátságához. De a fuvola sem úgy szólt már az egyik előadásomon, ahogy azt szerettem volna.

– *Kimerült lehetett.*

– Erre gondoltam én is. Akkoriban készítettem egy angol nyelvű pályázatot, egyedül, határ-időre, gondoltam, az szívta ki az erőmet. Szeptember 9-én utaztam a hollandiai Utrechtbe az aláírásra, mondtam is Csabának, utána nem lesz semmi bajom. Sajnos tévedtem. Visszaérkezésem másnapján elmentünk Vas doktorhoz, aki kardiológiai vizsgálatra utalt. De az időpontot már nem tudtam kivárni, elvitt a mentő.

– *Mit állapítottak meg?*

– Hét liter vizet szívta le a tüdőmről, októberben pedig kimondták, hogy rosszindulatú hörgőrákom van.

– *Az ilyen diagnózis megrendíti az embert.*

– Meg, de Isten nem csak szenvedést ad, hanem erőt is az elviseléséhez. Sok beteg három hónap múltán elmegy, én azóta is tartom magam. Istennek hála, a férjem mindent megtesz annak érdekében, hogy könnyebben viseljem el az állapotomat.

– *És, gondolom, segíti a hite is.*

– Segít, és abban is, hogy elfogadjam a helyzetemet. Szeptember 1-jén mentem nyugdíjba és 14-én már kórházban voltam. Ilyenkor persze felteszi az ember a kérdést magának, miért? Miért éppen én? Szokták mondani, hogy az ilyen betegség kiváltó oka lehet a dohányzás. Nem tudom. Én sajnos 30 évig erősen do-

hányoztam, de 1997-ben leszoktam róla.

– *Soha nem lázad a sorsa ellen?*

– Álszent volnék, ha azt mondanám, hogy egyenletesen viselem a betegségemet. Most hogy kórházban voltam, néha úgy éreztem, elég. Viszont tudom, hogy sokan imádkoznak értem a gyülekezetben. Isten akaratában megnyugodva készen állok arra is, hogy elmenjek. Hálás vagyok a gazdag életemért, amelyet tőle kaptam és tudom, hozzá térek vissza.

Hardi Péter

Mindhárom unoka zenélni tanul

Pedagógusnapra

2012. június 3. (Szentháromság vasárnap)

Füle Lajos Pedagógus

Én nem tudom, milyen erő kell hozzá, de több kell az enyémnél.
Olykor el-eltűnődöm én is, mit is jelent húsz-harminc szempár fénylő tükörtermében élni, hol éle van minden igének, árnyéka van minden hibának, hol húsz-harminc sötétkamrában hívják elő folyton a percek éles, kemény, hiteles képét. Könnyű nekünk beszélni ezt-azt, nagy szavakkal egymást dobálni, de ő, kinek minden szavával megannyi kis magnetofon zeng tele otthon, utcát, jövőt, ő felelősség nehéz vasával vértelve jár, s – bár tán nem érzi – hétköznapi nagy hőse köztünk, szebb holnapok jobb emberéért titkon vívott nehéz csatáknak ismeretlen, hős katonája!
Mikor fogunk szobrot emelni, s fogunk-e hát neked, magunkban, „LÉLEK SZOBRÁSA”:
PEDAGÓGUS?!

SCIENTIA SACRA

„Most azért, mit remélek, oh Uram?!”

Vívódó lelkek panaszai a 39. Zsoltárt olvasva

Egyik esti családi áhítatunkra készülve olvastam napi tanácsként a Zsoltár 8. versét az újfordítású Biblia szerint: „Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!”. Károli fordításában: „Most azért, mit remélek, oh Uram?! Te benned van bizodalom.” Annyira megindított a sorokból kicsengő bizalom, hogy elolvastam az egész zsoltárt. Elolvastam több kérdés ötlött fel bennem ezzel kapcsolatban.

1./ Ki is ez a panaszkodó és vívódó lélek?

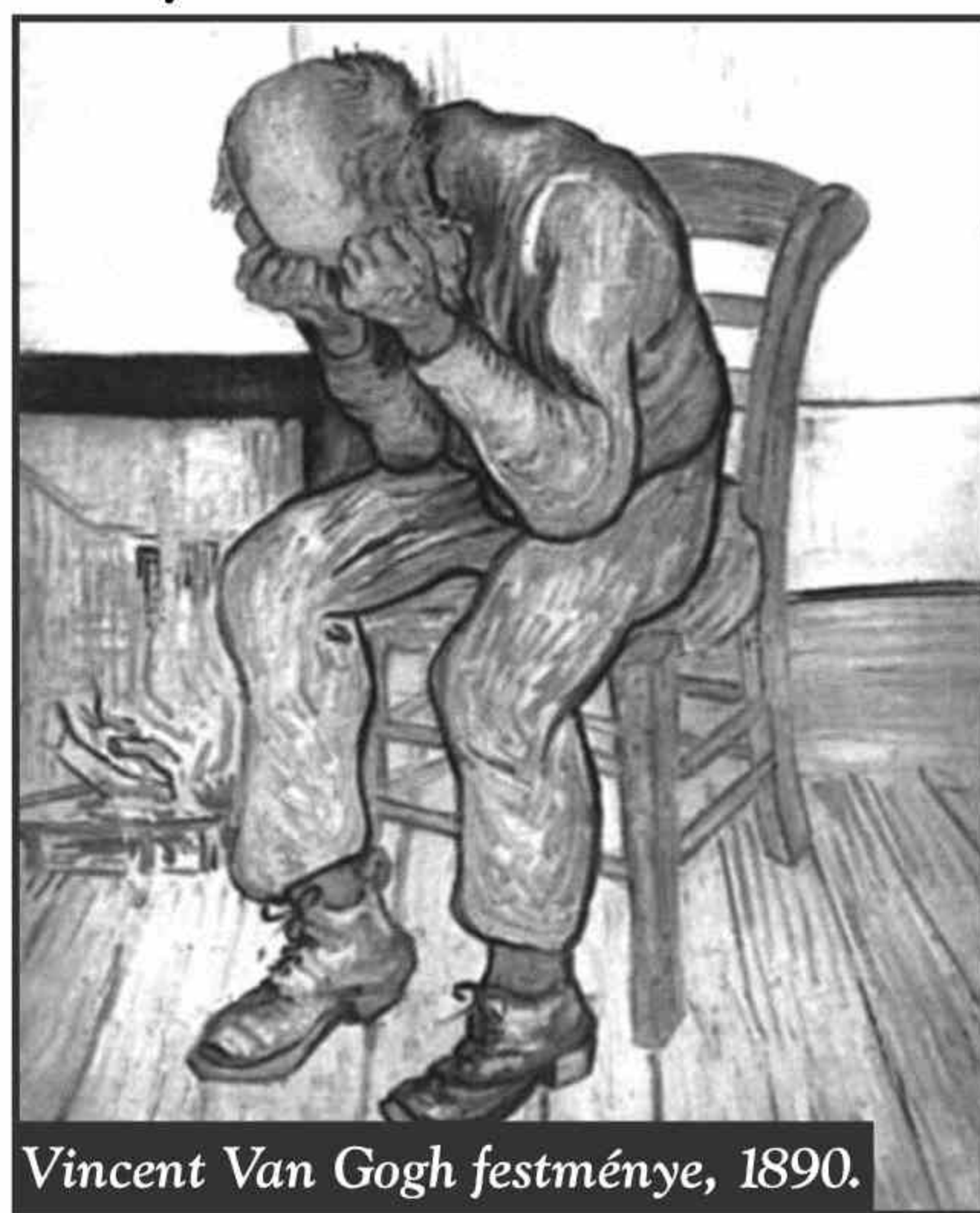
A felvidéki születésű, világjáró református lelkész, nyelvtudós, filozófus, zsoltárköltő, egyházi író, műfordító **Szenczi Molnár Albert** (Szenc, 1574. augusztus 30. – Kolozsvár, 1634. január. 17.) zsoltárfordításában ezt a mai fülnknek kicsit régiesen hangzó, de beszédesen gyönyörű címet adta a 39. Zsoltárnak: „Vallástétele Dávidnak az ő túrhetetlenségéről és szenvedésében való zúgolódásáról.” Tehát már a Szenczi adta címből kiderül, ki is ez a panaszkodó és vívódó lélek. Dávid király az, aki vívódik, panaszkodik, zúgolódik, szenved. Egy király. Az ókori Kelet egyik, ha nem is a legnagyobb kiterjedésű, de erős és független királyságának első embere. Tisztelt, tekintélyes és gazdag ember.

2./ Akkor miért panaszkodik? Talán beteg?

Kálvin János a Zsoltárok könyvéhez fűzött „Kommentárjában” azt írja, nem tud egyetérteni azokkal: „...akik azt feltételezik, hogy Dávid itt valamiféle betegségről panaszodik...”. Kálvin így folytatja: „...a szenvedések általa itt leírt szélsőséges jellegéből arra következtethetünk, hogy sokféle megpróbáltatásról van szó, vagy legalábbis arra, hogy ezek egyikére utal, mely súlyosabb volt az összes többinél és hosszú ideig tartott.” Azaz Dávid panaszai nem a testi, hanem a lelki ember panaszai. Erre utal az újfordítású Szentírásunkban a 39. zsoltárnak adott cím: „Vívódó lélek panaszai.”

Hitet kereső emberként én is egy voltam azok közül, akiben – nem ismerve a Bibliát – a szentírási alakokról az a kép élt, hogy a bibliai hős: Istenfélő, erős, bátor, gondoktól mentes valaki. Azaz olyan, mint egy fantasy regényhős vagy médiaceleb. Ma már tudom, hogy ez hamis kép. A bibliai alakok igaz ugyan, hogy Istenfélők, de ezzel együtt nem mindig sikerül bátraknak és erőseknek lenniük. Péter apostol a főpap udva-

rában nem mer, közösséget vállalni Jézussal, akiről pedig ő mondja korábban „Te vagy a Krisztus...” Láthatjuk Dávid király példáján, gondjaik is lehetnek. Vívódó lélekkel panaszkodó emberek, olyanok, mint én, mint mi valamennyien. Hozzánk hasonlók. Ezért tudunk annyira együtt érezni velük. Ezért tudjuk megérteni őket. Nemcsak Dávid királyt, nemcsak Péter apostolt. A választott nép vezetésére elhívtátok Mózes szabadkozását. A kellemetlen prófétaság elől menekülő Jónást. A börtönében elbizonytalanodó Keresztelő Jánost.

Vincent Van Gogh festménye, 1890.

A hithű református Kós Károly és a hithű katolikus Sík Sándor drámáikban egyaránt vívódó léleknek ábrázolják az első magyart uralkodót, a Dávidhoz hasonlóan nagy királyt, Istvánt. A szintén mély hitű református író, Szabó Magda „Szent Bertalan nappala” című színművének központi alakja egy vívódó lelkű református főkurátor (főgondnok), Domokos Lajos. Akinek a drámában és a valóságban is választania kellett a szeretet diák, Csokonai Vitéz Mihály vesszen, vagy a szeretett Debreceni Református Kollégium. Istennek tetsző döntést

Az Osváth-Laár család

akar hozni, és lelkében vívódva hoz is. Aki olvasta a fenséges fejedelem, II. Rákóczi Ferenc vallomásait, vagy a legnagyobb magyar, Széchenyi István naplóit, megláthatta Istenfélő, de vívódó lelküket. Vívódó lelkületű ember volt – istenes versei híven igazolják – a nagy költő, Ady Endre és költőtársa „a prófétaságot Jónás-ként rühellő” Babits Mihály is. Éppúgy vívódó hős volt Katona József Bánk bánja, mint Madách Imre Ádámja. Lehetne tetszés szerint folytatni a sort újabb és újabb példákat felhozva. Ehelyett azonban fordítsuk figyelmünket inkább annak keresésére, hogyan juthat megnyugvásra, lelhet békességet a vívódó lélek.

A 39. Zsoltár 8. versében Dávid király ezt a választ adja: „Így hát mit várhatok, Uram? Egyedül benned reménykedem!”, Károli fordításában: „Most azért, mit remélek, oh Uram?! Te benned van bizodalom.” A vívódó lélek békességet tehát egyedül az Úrban, az egyetlen, örök és igaz Istenbe vetett reménykedésben, bizodalomban, azaz bizalomban találhat. Magam is erre a reménykedő, gyermekien bízó lelkület felé igyekszem törekedni vívódásaimban (mert vannak bőven). Kívánom Neked Testvérem, ha vívódsz, vagy ha egyszer vívódnál lelkedben, velem együtt Dávid reménységével tudd vallani: „Most azért, mit remélek, oh Uram?! Te benned van bizodalom.”

Osváth Zsolt

Sebestényné Jáger Orsolya
Álmodók

Csurrants egy cseppet csenedből Uram, látod, kiszikkadt immár a szívem, mint rozsdásan tátongó ősi üst, nincsen már szavam, csak szalmafüst.

Tudom, ha szólhatnál elmondanád, amiről hallgatnak ködbe fült hajnalok, mikor erdőink felett megtorpan az éj utolsó tompa lépte: a hófehér.

Csurrants egy cseppet csenedből Uram, hogy hallhassam hangod a mélyben is, midőn borzolod szeleddel lomha, nagy tavad, hol szarvasok isznak és szállnak a madarak.

Majd talán az alkony enyhet ád ránk boruló, hallgatag fák alatt, csak csurrants egy cseppet csenedből Uram, hogy hallhassam mindörökre, hallhassam szavad.

Cézarea Filippinél (Mt 16.13-20)

Az első szavam volt Rólad, - ó aranylő, messzi délután - az árnyak már földig hajoltak ódon templomunk hófehér falán.

Bent a padsorokban ültek fáradt, törődött arccal ők, kopott ruhájú, egyszerű szentek, mennyei titkokat ismerők:

Élőbük léptem huszonkét évemmel, csak suttogni mertem. Kint könnyeztek a fák. Velem könnyeztek - ki szólni alig mert, és felfényllett az ég - e bölcs és végtelen világ.

Ó aranylő, messzi délután, ott, Cézarea Filippi felé felúton, hol neved először kimondtam egy időtlenné szépült vasárnapon.

OTTHONT NYÚJTANI KICSINYEKNEK ÉS NAGYOKNAK HŰSÉG A HITBEN, HŰSÉG A SZOLGÁLATBAN

Beszélgetés Nyilas Zoltán lelkipásztorunkkal, beiktatásának 5. évfordulója alkalmából

a szemek, a szívek kinyíltak, kitarult előttem a templomkapu. Én zavartan köszöntem (amit addig se így, se úgy nem tettem), és egy családban találtam magam, ahová – bár jövevény voltam – befogadtak engem. Hazaérkeztem. Ma már tudom, hogy Krisztus gyűjti egybe népét vasárnaponként. Megjelenik közöttünk a Feltámadott és meg-szólít bennünket: „Békesség nektek!”. Gyülekezetben élni annyit tesz: Krisztus testében élni. Sok egyéb mellett a hazatalálásomat köszönhetem Nyilas Zoltán nagytiszteletű úrnak, akit a Pomáz-Csobánkai Társegyházközség lelkipásztorának történt beiktatása 5. évfordulóján köszöntöttünk.

– A mai, április 22-ei istentiszteleten, rövid megemlékezésen – kórusunk szolgálatával – köszöntöttünk lelkipásztori beiktatásod 5. évfordulója alkalmából, melyhez csatlakozva gyülekezeti újságunk és a magam nevében is sok szeretettel köszöntelek. Ezt az alkalmat szeretném megragadni, hogy eddigi pályafutásodról, az elmúlt öt év szolgálatáról, gyülekezetünk jelenéről és jövőjéről kérdezzek. Mindenekelőtt arra kérlek, hogy meséld el megtérésed történetét, melyre már több igehirdetésedben is utaltál! Mikor és milyen körülmények között szólított meg személyesen Isten?

– Onnan kezdeném, hogy az én életemben három nagyon fontos Ige van. Az egyik a konfirmációs Igém:

„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját” (Jel 2,10 „c”).

Ez az az Ige, amellyel a lelkipásztor elindított a közösségben való szolgálatra. Hat éves koromtól a veresegyházi gyülekezetben éltem, de mire konfirmándus lettem, komoly gondot jelentett, hogy mivel az iskolában jól ment az atlétika (a 400 métert jó időeredménnyel futottam), a tornatanárom szerette volna, ha rendszeresen járok edzésekre, versenyekre. Édesanyám azonban a konfirmációs előkészítőt fontosabbnak tartotta, úgyhogy sportkarrierem véget ért. A konfirmációmát követően került a veresegyházi gyülekezetbe lelkészként id. Koczó Pál, aki nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy az ifjúságot összegyűjtse. Az Ige körül kialakult egy ifjúsági kör, amelyben nagyon jól éreztük magunkat, külön ifjúsági szobánk volt a pincében, ahol nagy pingpong csatákat vívtunk. Abban az időben – még a rendszerváltozás előtt – a gyülekezetek nem szervezhettek saját tábort, hanem csak az esperesnek volt lehetősége az egész egyházmegye részére egy nyári tábort szervezni. Ezek a táborok Tahiban, a Sion hegyén voltak megtartva. Befejezve a 8. osztályt, én is jelentkeztem a csendes hétre. Reggelről reggelre félrevonultan imádkozhattunk, és egy ilyen al-

kalommal a foci pálya melletti kis padon kinyitottam a Bibliámat. Az Úristen akkor ott személyesen ezzel az Igével szólított meg:

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1).

Mélyen megérintett Isten szava, és ott, azon a padon egy életre elköteleztem magam mellette. Ennek az Igének azért is különös jelentősége van az életemben, mert néhány évvel ezelőtt, amikor szüleim elköltöztek, édesanyám odaadta nekem a kereszteleési emléklapomat, hogy most már legyen nálam, kiderült, hogy ugyanezzel az ézsaiási Igével áldott meg engem a keresztelesemkor Kántor Ervin lelkipásztor 1975. decemberében. Ez az Ige elevenedett meg számomra tizennégy éves kiskamaszként ott a református üdülő padján, Tahiban, és anélkül, hogy misztifikálnám a dolgot, tudom, hogy ez nem volt véletlen.

– És melyik volt a harmadik nagy fontosságú Ige?

– Sokat vívódtam azon, mi legyen az én későbbi hivatásom, szolgálatom. A mérnöki pálya lett volna a legkönnyebb út számomra, mert felvételi nélkül bekerülhettem volna a műszaki egyetemre. De gondolkodtam a fogorvosi pályán is, vagy édesanyámat is követhettem volna jogászként. Harmadikos középiskolás koromban történt, amikor szokásomhoz híven reggel Igét olvastam a vonaton, amellyel bejártam a gimnáziumba, a Krónikák Könyvéből:

„Fiaim, ne télenkedjete! Hiszen titeket választott ki az Úr,

hogy az ő szolgálatára álljatok, neki szolgáljatok és áldozzatok” (2Krón 29,11).

Ez megpecsételte a lelkipásztori hivatásomra elhívásomat, innentől kezdve nem volt kérdés számomra, hogy a Teológiára adom be a jelentkezésemet.

– Ugorjunk egy nagyot az időben! Mikor kerestek meg a gyülekezetükből, hogy elvállalnád-e az itteni lelkipásztori szolgálatot?

– Már hatodik éve voltunk feleségemmel a

szokolyai szolgálatunkban, amikor hivatalosan először 2006. április 2-án keresett meg egy pomázi presbiteri küldöttség, azzal, hogy lelkészt keresnek, szeretnének megismerni. Korábban Pomázzal vagy Csobánkával semmilyen kapcsolatunk nem volt, a pomázi gyülekezettel is csupán annyi, hogy nyaranként Malmos Attila presbiter vezetésével általában július első hetében megjelent 30-40 pomázi gyermek, és Szokolyán nálunk táboroztak, vasárnaponként pedig bejöttek a templomba istentiszteletre, illetve ismertem Balássy András, mert alattam járt a Teológián, és együtt dolgoztunk a diákkörben. Mivel nyilvánvaló volt, hogy a pomázi presbiterium máshol is érdeklődik, és azt is közölték, hogy elsősorban lelkész házaspárra gondoltak, nem tulajdonítottam jelentőséget a dolognak, mígnem augusztusban ismét megkerestek azzal, hogy lelkészt keresnek, beszéljünk erről. Leültünk beszélgetni a pomázi gyülekezeti házban. Talán ennek eredményeként augusztus végén kaptam egy telefont Takács László gondnok úrtól, hogy a pomázi gyülekezet bennünket hívna meg a pomázi gyülekezetbe. Sokáig vívódtam, egy hétig szinte nem aludtam. Nehéz döntés volt, de végül igent mondtam a meghívásra. Ezzel megindult a jogi procedúra. Nyilatkozatot tettem a választási eljárásban való részvételi szándékomról és arról, hogy a választás eredményét elfogadom, megválasztásomnak pedig nincs törvényes akadálya. A nyilatkozatot elvittem Fónagy Miklós esperes úrnak, és egy augusztus 20-ai kopjafa-állítási ünnepség során az elhatározásomról tájékoztattam Nagy Sándor szokolyai gondnok urat. Szeptember elején megtartottuk a bemutatkozó szolgálatunkat a pomázi templomban, ezt követően került sor a választásra. Így kerültünk a pomáz-csobánkai gyülekezetbe 2006. őszén.

– Említetted, hogy sokat vívódtál a döntésed előtt. Mégis milyen szempontok mérlegelésével jutottál elhatározásra, elfogadva a pomázi-csobánkai gyülekezet lelkészi meghívását?

Nyilas Zoltán lelkipásztor

1975-ben született Veresegyházán, ott járt általános iskolába is. 1990-től a budapesti Baar-Madas Református Gimnázumban végzi középiskoláit, itt érettségizett 1994-ben. Az érettségi után a Budapesti Református Theológiai Akadémiára jelentkezett, mely utána már a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karaként működött. Az egyetemet 1999-ben végzi el. Az ötödik végén, a diploma megvédésével egyidejűleg, leteszi az első lelkészképzés vizsgáját (az ún. „kispapi” vizsgát), így palást viselésére vált jogosulttá, és 1999-ben az őrszentmiklósi-őrbottyáni gyülekezetbe helyezik segédlelkésznek. A segédlelkészi gyakorlati idő lejárt és a második lelkészképzés vizsga letétele után, 2000 novemberében egyházi szolgálatba beiktatva a Kálvin téri templomban lelkésznek avatták fel. Önálló lelkipásztori szolgálata megkezdéséig beosztott lelkész, de még ugyanezen év decemberében önálló parókus lelkészének választotta a szokolyai gyülekezet. Szokolyán 2006. októberéig látta el szolgálatát. A pomázi gyülekezet 2006. augusztusában hívta meg, és 2006. október 29-én volt az első igehirdetési szolgálata Pomázon megválasztott lelkészként. Beiktatására 2007. április 22-én került sor. Feleségét, Darabos Andreát, régi veresegyházi református családból választotta élete társául. Házasságukat három gyermekkel áldotta meg Isten: Zoltánnal, Andrással és a már pomázi szolgálata idején született Annácskával.

– Nem volt semmilyen személyes indok, ami miatt el kellett volna jönnünk Szokolyáról. Ahogy látom más lelkész kollégáknál, az első években jellemzően semmilyen probléma nem szokott felmerülni a gyülekezeti szolgálat során. Az első öt év az ismerkedés időszaka, ezért is voltam kicsit tartózkodó az öt éves évforduló kapcsán. A neheze – akár bármely házasságban – mindig a 7. - 8. évektől kezdődik. Szokolyán nem volt semmilyen konfliktusunk. Elindult egy nagyon intenzív munka a gyermekekkel, amelynek nehézségét az adta, hogy ott egyedül voltunk, és ki kellett alakítanunk egy segítő kört. Pomázra érkezésünkönkor a segítő szolgálók itt már hosszú évek óta végezték ezt a munkát. Mégis, hatalmas lehetőségnek, kihívásnak gondoltam, hogy a pomázi-csobánkai gyülekezetben szolgálhatunk tovább, éppen azok miatt a feltételek miatt, amelyek Szokolyán nem voltak annyira adottak. Szokolyán nagyon könnyű volt a szolgálat, mert a gyülekezet egy homogén, zárt közösség volt, melyet minden szempontból előnyösen lehetett vezetni. Amik tehát a váltást számomra indokolták, az az itt várható változottság és a nagyobb léptékű lehetőségek voltak, melyek nagyobb merítésre adtak lehetőséget. Úgy gondoltam, hogy most, még fiatalon, vállalni tudom a megmérettetést.

„Bizony, bizony, mondom néktek: aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.” (Jn 13,20)

– Az új lelkész érkezését mindig nagy várakozás kíséri, ilyenkor különböző elvárások, igények is megfogalmazódnak. Milyen tervekkel, elképzelésekkel indult a lelkészi szolgálatod Pomázon és Csobánkán?

– Amikor a presbiterekkel a gyülekezet terveiről beszélgettünk még a meghívásomról egyeztetve, elsődleges szempontként azt jelölték meg, hogy a legfontosabb feladat: a „gyülekezetépítés”. Ezt azonban – bevallom – nem értettem. Én az elődeim hűséges szolgálatát szerettem volna folytatni, mert akik előttem szolgáltak, mindig hűségesen szolgáltak. Amikor idekerültünk, itt a parókián, ugyanezt az asztalt körbeülve ismerkedtem a gyülekezet néhány tagjával. Volt, aki azt szerette volna, ha olyan lennék, mint ez és ez a lelkipásztor, és említett

néhány igen karakteres, egyébként valóban kitűnő lelkészt, akiknek örömmel, és hálás szívvel lettem volna akár tanítványa is. Mások azt szerették volna, ha a gyülekezet olyan lenne, mint az és az a gyülekezet, és mondtak néhány igen karakteres gyülekezetet. Itt kezdtem el érezni, hogy ez itt nem Szokolya, tehát hogy az itteni gyülekezet sokkal színesebb gondolkodású, ebből következően nehezebb lesz közös utat találnunk. Hosszabb időt vesz majd igénybe, hogy egy irányba tudjunk haladni. Ismervén magamat, hogy nem vagyok egy nagyon karakteres ember, aki ugyan nagyon vonzó, céltudatosan képes egy irányt felmutatni, de ugyanakkor megosztja az embereket, azt tűzhettem ki céloomul, hogy a magam joviálisabb, befogadóbb személyiséggel a különböző elvárásokkal kompatibilis pásztora legyek a gyülekezetnek.

Lényeges fordulat volt számomra és visszaigazolta törekvéseim helyességét, amikor egy fél év elteltével azt mondták nekem, hogy „tisztelő ur, most már kezdjük érteni, hogy azokért, akik elhozzák a gyerekeiket megkeresztelni, felelősek vagyunk”. Meghonosodott az a szemlélet, amit képviselni szerettem volna,

hogy nem ellökni akarjuk őket, kérdőre vonni, hogy minek jöttek ide, hanem azt mondani nekik, „gyertek közénk, itt otthonra leltek”. Az elmúlt időszakban tehát a gyülekezet sokkal befogadóbb lett.

Ha a gyülekezetépítést, mint a szolgálatunkkal szembeni egyik legfőbb elvárást nézzük, talán ebben is előrelépés történt, az istentiszteletek látogatottsága növekedett.

– *A szemléletváltozás nyilván a szolgálatod kedvező eredményének tudható be. A lelkészi szolgálatodban hova helyezed a hangsúlyt, milyen kihívásokkal találkozol új szolgálati helyeden?*

– Tudatosan és egyre tudatosabban a hangsúlyt az igehirdetésre helyezem. Szemben Szokolyával, ahol nagyon sokat tudtam foglalkozni gyerekekkel, családokat látogattam, utcáról utcára jártuk a házakat, és becsöngettünk a református testvérekhez, szépen kialakított körzetgazda hálózat működött, ezeket itt Pomázon és Csobánkán le kellett tennem, nem azért, mert ezt örömmel tettem le, hanem mert el kellett döntenem, hogy mire helyezem a hangsúlyt. Ha valaki belép a pomázi templomba vagy a csobánkai imaházba, sokfajta impulzus érheti. Most már azt fogja tapasztalni, hogy ez egy befogadó gyülekezet, esetleg hall egy olyan igehirdetést, amely elindítja a Krisztushoz vezető úton, és találhat olyan külső lehetőségeket is, amelyekhez becsatlakozhat.

„Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”

(ApCsel 2,47)

Vannak szolgálókörök, vannak kiskörök, több bibliaóra van, mint Szokolyán. Szokolya adottsága volt, hogy a mezőgazdasági munkák miatt bibliaórákat csak októbertől április végéig lehetett tartani, Pomáz és Csobánka adottságai azonban ezt lehetővé teszik egész évben. Az igehirdetés hangsúlyossá tétele egyébként nem azt jelenti, hogy előttem az igehirdetés nem volt erős vagy más volt. Az a meggyőződésem, hogy ez az a terület, ahol egyrészt sok embert megszólíthatok, másfelől egy vissza nem térő alkalom arra, hogy azokat is megszólítsam, akik

Fónagy Miklós esperes megáldja a pásztori szolgálatot

nem rendszeres látogatói az istentiszteleteknek. Hiszen mindig van olyan valaki a templomban, aki az előző héten nem volt ott. Mindig van valaki új, ezt az elmúlt években megtapasztaltam.

– Az igehirdetés minősége, tartalma benn tarthatja az ilyen látogatót a közösségben, rendszeres templomba járóvá teheti az Igére fogékony embert?

– Itt szinte minden nap van igehirdetési szolgálat. Így részben a kényszer szülte, hogy kialakult magammal szemben egyfajta igényesség. Nem engedhetem meg magamnak a fércmunkát, mert ezen a ponton találkozom az emberekkel. Nem tudok elmenni családot látogatni, nem tudok részt venni a városban szervezett közösségi alkalmakon, és egy sor mást is említhetnék, amit nem tudok elvégezni, ellátni, ezért nem marad más lehetőségem, mint hogy az igehirdetéssel szólítsak meg embereket, pontosabban: elősegítsem, hogy az Úristen megszólítsa őket. Az istentiszteleti látogatottság emelkedése, a jelenlegi 140-es létszám valamit visszaigazol, az Úristen segítségével néhányan közülük közöttünk maradtak. Tehát nem az igehirdetés minősége vagy tartalma változott, hanem a fontossági sorrend. Ha sok mindent le is kellett tennem, mert idő hiányában nem tudom elvégezni, az igehirdetés a fontossági sorrendben mindig az első helyen szerepel. Persze azért az igehirdetések is változnak, nem tudatosan, hanem ahogyan az Úristen is formál bennünket, és mi magunk is változunk.

– Es hogyan formálta az Úristen a gyülekezetet, milyen változások következtek be az elmúlt időszakban a gyülekezet életében?

– Szolgálatom sohasem volt egyedüli teher vagy öröm. Feleségem és gyermekeim támogatása nélkül lehetetlen volna hűségesen végezni, ezért együtt munkálkodunk a gyülekezetért. Az után hogy idekerültünk, az első változás az volt, hogy a feleségem megszervezte a babafelügyelést. Ez személyes szükségletből is adódott, mert a mi gyermekeink is kicsik voltak, gondoltuk, jó lenne a gyülekezet gyermekei részére is egy találkozási lehetőséget biztosítani. Minden más tulajdonképpen gyülekezeti támogatás volt. Laár Endre budakalászi pópresbiter például megkeresett azzal, hogy a gyülekezetünk csatlakozhatna a nemzetközi Kékkereszt mozgalomhoz, tarthatnánk a hét valamelyik estéjén Kékkereszt-alkalmakat. Így jött létre teljesen önszervező módon ez a csoport, amelyik minden kedd este a KIE-házban megtartja alkalmait, legtöbbször a távollétemben, mert ugyanakkor én Csobánkán tartok bibliaórárt. Sokat gondolkodtunk Malmos Attilával azon, hogyan szólíthatnánk meg azokat, akik a gyülekezetünk periferiáján vannak vagy még ott sem. Ennek eredményeként indítottuk el a „Keresztkérdés” sorozatot, amelynek volt sikeres, volt kevésbé sikeres évadja. Idén indítottunk egy másik sorozatot „Bibliái alapok” címen, amely olyan sikeres volt, hogy a résztvevők egyöntetűen szorgal-

mazták az őszi folytatást. Ahogyan születtek a gyülekezeti családokban a gyerekek, egyre többen jelezték (főleg presbiterek feleségei), milyen jó lenne alakítani egy kört, ahol a gyermekes szülők találkozhatnának egymással, így alakult meg a baba-mama körös szolgálatunk. Ezekért nagyon hálás vagyok.

„Jákób háza, jöjjetek, járjunk az Úr világosságában!” (Ézs 2,5)

És első helyen kellett volna említenem a bibliaköröket. Az istentiszteleteken kívül a bibliaórák jelentik a legerősebb közösség-szervező és -erősítő alkalmainkat. Ezekon olyan pezsgő beszélgetések alakulnak ki, annyi bizonyossággal tanúskodik a Krisztusban való élő hitről, hogy azért imádkozhatunk, továbbra is tartsa

A lelkész-család

meg az Úristen a bibliakörös hitvallókat az Ige világosságában.

Azt is a gyülekezetépítés eszközének tekintem, hogy a Református Egyház társadalmi misszióinak vezetőit meghívtuk a gyülekezetünkhöz, és támogatjuk is ezeket a missziókat. Fontosnak tartom, hogy megismerjük a munkájukat, szolgálatukat. Egyébként is erősíteni kell a gyülekezeti diakóniánkat, akár oly módon is, hogy a körülöttünk lévő, a mindennapi megélhetésért és a fennmaradásért küzdő kis református egyházközsegek közül legalább egyet felkarolunk, és támogatunk.

– Az interneten böngészve olvastam egy 1996. húsvétján kelt írást az akkori pomázi-budakalászi-csobánkai ifiről, az ifi történetéről. Különös volt olvasni, hogy abban az időben olyan nagy létszámban gyűltek össze a fiatalok az ifjúsági bibliaórákon, gyakran 30-an, 40-en, vagy még többen, hogy kénytelenek voltak „szétválni”: az idősebbek Budakalászon, míg a 20 év alattiak Pomázon jártak péntekenként bib-

liaórákra. Havonta egyszer gitáros-énekes ifjúsági istentiszteletet tartottak, melyekre maguk választottak igehirdetőt, gyakran a közülük való teológust. Csendes hétvégéket szerveztek maguknak, és egyébként is igen öntevékeny, aktív ifjúsági gyülekezeti életet éltek. Milyennek látod ma az ifjúsági szolgálatot, mennyire tudjuk a gyülekezetben megtartani konfirmált fiataljainkat?

– Ha a hiányosságokról kell szólnom, akkor a személyes hiányosságaim közül a legfontosabb és legégetőbb az ifjúság kérdése. Amikor azt mondtam az előbb, hogy az igehirdetésre fordítom a legtöbb időt, ebből egyenesen következik, hogy arányosan kevesebb idő jut az ifjúságra. A jövő szempontjából azonban a legfontosabb feladat az ifjúság problémájának megoldása. A Theológiai Szemle idei első számában jelent meg Riskó János írása a „2011-es népszámlálás adatai elé” címen. A cikk arról szól, hogy mivel kell szembenéznie a mai reformátusságnak. Hosszú ideje tartó jelenség például, hogy a római katolikusokhoz és a görög katolikusokhoz képest a protestáns vallású szülőképes korú lányok, asszonyok száma folyamatosan csökken, tehát a jövőben a református vallásúak száma is csökkenni fog. Annak érdekében, hogy ez ne így legyen, minden református gyülekezetnek jelentős erőfeszítéseket kell tennie.

Ami minket érint: a gyülekezetünkben nagyon jól működik – és ezért nagyon hálás vagyok a szolgálóknak – a gyermekmunka. A gyermekdélutánok és a nyári gyermektáborok sikeresek, jól működik továbbá az iskolai hitoktatás. A gyermekek a konfirmációig a gyülekezet fontos részét képezik, jól szervezhető, önálló közösséget alkotnak.

„Örvendezz, ifjú, míg fiatal vagy, légy jókedvű ifjúságod idején, és élj szíved vágya szerint, ahogy jónak látod! De tudd meg,

hogy mindezekért Isten megútl téged! Távolítsd el szívedből a bosszúságot, és tartsd távol magadtól a rosszat, mert az ifjúkor és a fiatalság mulandó!” (Préd 11,9-10)

A probléma a konfirmáció utáni időszakokkal kezdődik, de már korábban is jelentős a lemorzsolódás. Egy példával illusztrálva: ha egy korosztályban van, mondjuk, 40 gyermek, akiket megkeresztelünk, már csak kb. 25-en jutnak el az iskolai hittanoktatásig, amíg pedig elérnek a konfirmációra, mintegy 12-en maradnak, a megkeresztelték 30 %-a. Akik pedig a gyülekezetben maradnak, a konfirmáltak kb. 10 %-a, azaz 1-2 ifis.

– Mi lehet ennek az oka?

– Egyrészt életkori sajátosságokra lehet az okokat visszavezetni. Ez a korosztály közösségleg is nagyon terhelt, nagyon sok helyre tartoznak, iskolaközösségbe, baráti közösségbe, de egyre inkább önállóvá is kezdenek válni. A másik ok, hogy ezeket a gyerekeket már a szülők sem tudják befolyásolni. Furcsa dolog még

Lelkipásztorunkat Takács László főgondnok köszöntötte a gyülekezet nevében

számomra is, hogy azt érzem, a tizenéves fiatalokhoz már idős vagyok. A tizenéves gyermekek egy maguktól egy kicsit idősebb referenciaszemélyt keresnek, akire feltekinthetnek, akire hallgatnak, akit hitelesnek fogadnak el. Én már inkább a szüleik korosztályához tartozom, a szülőkről, illetve korosztályukról pedig azt vélelmezik, hogy bizonyos ellenérdekeltséget képviselnek. Mégis, azok a gyerekek maradnak a gyülekezetben leginkább, akiknek a szülei is a közösségünkhöz tartoznak.

A pomázi helyzet azért is aggasztó, mert nem kell nagyon idősnek lenni ahhoz, hogy a pomáziak emlékezzenek, milyen hatalmas ifi volt itt az 1990-es években. Minden ifjúsági közösségnek kell, hogy legyen belső motorja. Az ifjúságot nem lehet megszervezni pusztán felülről. Az ifjúság akkor működik jól, ha bizonyos keretek között saját maga szervezi meg a programját. A 90-es évek példája is azt mutatja, hogy önszervezők voltak, maguk szervezték a táboraikat, a hitéletüket, gondjuk volt a kisebbekre, az elesettekre. Szép szokás volt, hogy az ifisek szolgáltak a gyerekek között.

Pont ez hiányzik most. Mivel az ifjúság nem működik, szükségből az édesanyák szolgálnak, visszakerültek Laár Kati, Czák Ildi, Cseri Brigi, Suhajda Erzsike, és apák lettek az egykori ifi fiúk, akik a gyermekek között végzik szolgálatukat, mint Malmos Attila. Most az ő gyermekeik járnak ide. Még öt-hat évvel ezelőtt is az ifisek szolgáltak a gyermekek között, mint Rudolf Edit, Tóth Enikő, Fehér Zsanett, Gombos Peti, és – akkor még nem családfőként, hanem az ifi vezetőjeként – Malmos Attila. Ezért nagy öröm most számunkra, hogy az idei nyári táborba eljönnek fiatal lányok, akik már konfirmáltak, ami elindíthat egy önszervező folyamatot az ifi újraindítása érdekében.

– Miként lehetne ezt a belső motort, ezt az önszervező folyamatot beindítani, kik lehetnének azok, akik hitelesen és elkötelezetten tudnák irányítani az ifiseket?

– Örülnék, ha az ifisek között ismét kialakulna egy elköteleződés. Ezt segíthetné, ha az előbb említett referenciaszemély olyan fiatal lenne, aki tagja a gyülekezetnek és teológiai képzettséggel is rendelkezik. Nagyszerű dolog, hogy idén két fiatalunkat nagy valószínűséggel felveszik a Teológiára, így magától értetődik, hogy ha ők keresnek egy pontot a helyi szolgálatra, ezen a területen tudnák a legnagyobb segítséget nyújtani gyülekezetünknek. Végző soron azonban nem egy vagy két személy fogja a kérdést megoldani.

Az ifjúság kérdésének kezelése közös ügy, az egész gyülekezet felelőssége. Akkor is felelősségünk az ifjúsággal való foglalkozás, ha az ifjúság végül mégsem marad itt, illetve nem épül be a gyülekezetünkbe.

– Társegyházközségben végzed szolgálatodat, idetartozik Csobánka is. Mennyiben más a szolgálatod ott, mint Pomázon?

– A csobánkai gyülekezet nagyban hasonlít a szokolyaihoz. Sokkal zártabb közösség, mint a pomázi, ami nem jelenti azt, hogy bezárkózott közösség

volna. Az elmúlt években is csatlakozott a csobánkai gyülekezethez néhány új tag. A zártabb jelleget a közösség családiassága jelenti. A családban sokkal őszintébben beszélnek, ebből következően határozottabban fogalmazódnak meg gondolatok, sokkal inkább egymás szemé előtt vagyunk. A csobánkai gyülekezet egy szeretnivaló, érzékeny, de befogadó közösség. Vannak olyan feladatok, amelyek sokkal önszervezőbb módon kerülnek teljesítésre, mint Pomázon, egyszerűen amiatt, mert nincs ott a lelkész. Korábban az volt a probléma, hogy a feladatok meghatározása elmaradt vagy kése delmet szenvedett, most – úgy látom – Benedek Ferenc gondnok úr újból kezébe vette a gyeplőt, és jó irányban haladnak a dolgok.

– Milyen elképzeléseket szeretnél megvalósítani a társegyházközségünk lelkipásztoraként, milyen irányban szeretnéd, ha fejlődne, előre lépne a gyülekezet?

– A gyülekezetben belül az egyik irányt a kisköreink képviselik, ezek megerősítése lenne az egyik cél, ezen belül is a legfontosabb, az ifjúsági kör segítése. Ami hiányzik a gyülekezet palettájáról, a fiatal házaspárok köre, nekik kellene alkalmakat teremteni az összejövetelükhöz, találkozásukhoz. Nekik szeretnék egy sorozatot indítani, amely lehetővé tenné ezt. Ez annyiban lenne más, mint a baba-mama kör, hogy lényegesen több lelki tartalmat hordozna, fiatal házaspárok bibliakörként működne. Végző soron az a célom, hogy kialakuljon egy olyan gyülekezet, ahová ha valaki megérkezik, fel tudunk mutatni egy kisközösséget, ahová becsatlakozhat. A meglévők közül lehet ez az énekkar, gyermekmunka, ifjúság, fiatal felnőtt kör stb. Lehetne sportkör is a gyülekezetnek, ezt sem tartanám Istentől elrugaszkodott dolognak, ha van rá igény. Az ifisek mindig is szerveztek focit maguknak. Egyszóval érezze a hozzánk betérő, hogy nálunk otthonra lelt.

„Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.” (2Kor 12,14)

A legnagyobb álmom azonban a pomázi református óvoda. Nem azért tartom szükségesnek az óvoda létrehozását, hogy intézményesdjünk, hanem azért, mert ezen a ponton csatlakozhatnánk be leginkább Pomáz város vérkeringésébe. A misszióhoz, a küldetésünkhöz ez is hozzátartozik: szolgálni a városnak, az itt élő közösségnek. Mivel a városunk korfája viszonylag fiatal, a református óvodával szolgálhatnánk a nagyobb közösségünket. Meggyőződésem, hogy a gyülekezetünk számára is sokat jelentene egy ilyen lelkületű óvoda. Mi nem becsalogatni szeretnénk az embereket, nem cukorkával akarjuk magunkhoz édesgetni őket. A céljainkat nyilvánvalóvá kell tennünk, és meg kell mondanunk, hogy református óvodát kínálunk, református szellemiségű neveléssel, oktatással. Az Igével együtt megvallani, hogy nem szeretnénk, ha egy is elveszne a kicsinyek közül. A megvalósítás nehézségének az az alapja, hogy szemben más gyülekezetekkel a Pomáz-Csobánkai Társegyházközségnek nincsenek ingatlanjai. Nemcsak épület, hanem a feltételeknek megfelelő terület sem áll rendelkezésre. De semmi nem lehetetlen, nálunk kisebb, hasonló nehézségek között élő gyülekezetek is képesek voltak ilyen intézményt létrehozni. A szándék beteljesítéséhez hitre és a szülők, a gyülekezet összefogására, támogatására van szükség.

Szeretném továbbá, ha kiépülne egy belső háló, amely azoknak a megtartását segítené, akik a gyülekezetünkhöz tartoztak, de a kapcsolat megritkult vagy megszakadt. Egy jól működő diakóniai hálózatról beszélek, amely nemcsak azt jelenti, hogy egy rászoruló embert a gyülekezet támogat valamilyen formában, hanem hogy a gyülekezet figyelmet fordít az idős gyülekezeti tagokra is, és nem feledkezik meg róluk. Nagyon fontosnak tartom, hogy azokról, akik itt voltak, a gyülekezetünket nehéz időkben is tartották, támogatták, gondoskodjunk. Lehet, hogy már nem tudják a gyülekezet terheit vállalni, mint ahogy tették ezt akár munkájukkal, akár adományaikkal korábban, de nem engedhetjük, hogy eltűnjenek, hogy idős korukban, betegségükben magukra maradjanak. A gyülekezet krisztusi elkötelezettségének is fokmérője, ha azt a szemléletet vallja magáénak: az idős emberekre is szükség van. A generációk egymás iránti tisztelete a fiatalabbak felől kell, hogy kiinduljon.

Adj a Isten, hogy minden elképzelésünk megvalósulhasson.

Puskás Attila

A gyülekezet

A KONFIRMÁCIÓ

A gyermekek és az ifjúság vallásos nevelésének célja a konfirmáció eseménye: a konfirmandus személyes döntése Krisztus és az Ő egyháza mellett.

A konfirmáció értelme az, hogy a megkeresztelt ember, mint aki elnyerte a hit ajándékát, a gyülekezet nyilvánossága előtt tesz bizonyosságot Krisztus mellett hozott személyes döntéséről. A döntés magába foglalja a bűnbánat, a megtérés Lélek által munkált eseményét és a bűnbocsánat evangéliumának meghallását. E döntés kifejezésével a hívő betagozódik Krisztus testébe, szolgáló közösségébe.

KONFIRMÁCIÓ

2012. május 19-20.

Isten iránti hálával fogadjuk gyülekezetünkbe azt a hét leányt és hat fiút, akik a május 20-i ünnepi istentiszteleten tettek konfirmációi fogadalmat. Kívánjuk, hogy gyülekezetünkben valóban lelki otthonra, közösségre találhassanak! A fiatalokat ezután péntek esténként 7 órakor várjuk a gyülekezeti házban ifjúsági bibliaóra, ifis összejövetelre.

A konfirmandusok névsora:

Biró Csongor, Bíró Ádám, Cseri Anna, Czák Norbert Balázs, Dér Balázs, Koczka Csenge Dorottya, Koczka István Bertalan, Lázár Luca, Mátyás Kristóf, Molnár Réka, Osváth Dorottya, Solawa Renáta, Tarnai Kata

Közös énekléssel kezdődött a vizsga

Kiválóan felkészültek a konfirmandusok

Dér Balázs a konfirmációi vizsgán

Koczka Csenge a konfirmációi vizsgán

Bíró Ádám először él az úrvacsora sákramentumi jegyével

Vallás- és fogadalomtétel

Osváth Dorottyt egy igével áldja meg lelkipásztorunk

Cseri Annát köszönti a presbitérium nevében Takács László főgondnok

Konfirmáció – 2012. május 20.
Első sor balról jobbra: Bíró Krisztina hitoktató, Lázár Luca, Mátyás Kristóf, Molnár Réka, Osváth Dorottya, Solawa Renáta, Tarnai Kata.
Hátsó sor balról jobbra: Bíró Csongor, Bíró Adám, Nyilas Zoltán lelkipásztor, Cseri Anna, Czák Norbert, Dér Balázs, Koczka Csenge Dorottya, Koczka István Bertalan

KIKET ISTEN LELKÉVEL MEGÁLDOTT

A jubileumi konfirmáltak köszöntése

A május 19-ei konfirmációi vizsgát követő szeretetvendégség alkalmával azokat a testvéreinket köszöntöttük, akik egykori konfirmációjuk kerek évfordulóját ünneplik az idén. Példamutató az ő életük és hűségük. Szinte gyermekek voltak, amikor Isten színe előtt fogadalmat tettek, és hálát adhatunk Istennek, hogy megtartotta és hűségükben erősítette őket, mind a mai napig. Köszönjük hűségüket, és kívánjuk, hogy erősítse és bátorítsa őket Isten éltető Igéje, adjon nekik békességet, egészséget, hogy a hit töltsen egész életüket továbbra is.

A 60 éve konfirmáltak csoportja

A 75 éve konfirmált Tolnay Piroska köszöntése

A 75 éve konfirmált Tolnay Piroska és a 60 éve konfirmált Kulin Imre a szeretetvendégségen

1937. május 6-i konfirmáció, Áldozócsütörtök napján

A képen láthatók (balról jobbra):

Szekeres Margit, Ismeretlen, Tolnay Piroska, Verebes László, Zólyomi Lujza, Kis Géza, Paczolay Gábor, középen Paczolay Péter lelkipásztor, Horváth László, Szeifert Ferenc, Verebes Zsuzsanna, Ismeretlen, Kemenes Klára, Konta Etel, Ismeretlen. (Az ismeretlenek a konfirmációi anyakönyv szerint: Esztergomi Katalin, Király Erzsébet és Kovács Erzsébet.)

Konfirmáció – 1952. május 25.

A képen láthatók:
Első sor balról jobbra:
Kasza József Béla, Horváth Zoltán, Boris János, Keresztes Béla, Ungor Erzsébet, Kapornai Erzsébet, Kiss Laura Albina, Ambrus Ilona, Tóth Márta Mária.

Második sor balról jobbra:
Ilyés László János, Demeter Levente, mögötte Erdélyi Sándor kántortanító, Demeter József lelkipásztor, Parajdi Jolán, Szeifert Erzsébet, Kulín Imre István, Kovács Katalin Erzsébet.

Konfirmáció: 1962. június 3.

A képen láthatók: Első sor balról jobbra: Ismeretlen, Ács Boglárka, Ismeretlen, Málík Katalin, Ismeretlen, Kriszbai Erzsébet, Szőke László.

Második és hátsó sor balról jobbra: Gille István presbiter, Kiss Sándor, Ismeretlen, Keményfi Károly, Ismeretlen, Kiss Mária Erzsé-

A képen láthatók (balról-jobbra):
Dr. Takács László presbiter, Simon József presbiter, Lippai Teréz, Bartha Ferenc presbiter, Czender Mihály, Tóth ... (Bimbi), Deregán Sándor presbiter, Gaál Gábor, Ismeretlen, Csákány István segédlelkész, ifj. Simon József, Benkő Margit, Pap László, Benkő Béla gondnok.

bet, mögötte Réz László presbiter, Réz Gábor, Demeter József lelkipásztor, Sárközi Elek gondnok, Csákány István segédlelkész, Juvrinka Katalin, Ismeretlen, Verebes Mária, Kormány Tibor, Erdélyi Sándor, Regius Lajos presbiter. (Az ismeretlenek a konfirmációi anyakönyv szerint: Deli Gizella, Lakatos Róza, Horváth Antal, Kiss József, Kiss Károly, Módi Zsigmond.)

A képen láthatók (balról jobbra):
Horváth Katalin, Szalay Zsuzsanna, Verebes Gizella Erzsébet, Sipos Mária, Vásárhelyi Anna, bal oldalon mögöttük: Zólyomi Gábor, Végh Lajos, Soós Jolán, Demeter József lelkipásztor, Nagy Ibolya, Tóth Erzsébet, Papp Márta, Dede Márta, Dede Lujza, mögöttük jobb oldalon: Csépké Gábor, Erdélyi László, Kadleczi Olivér, Sárközy Gábor,
A képen látható még jobb oldalon hátul: Sárközy Elek gondnok, Regius Lajosné szül. Erdélyi Mária kántor, Pintér Lajos harangozó és felesége.

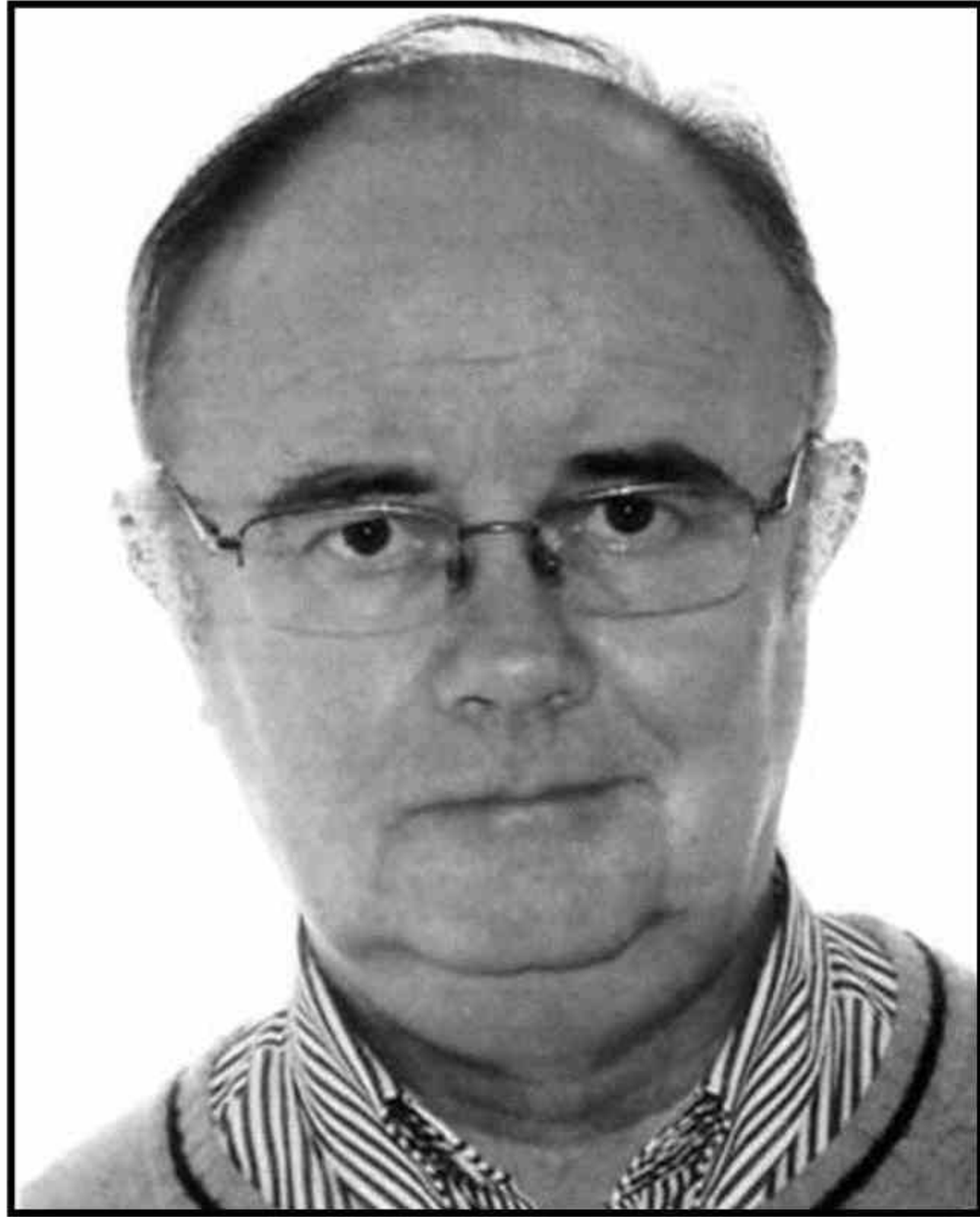
Konfirmáció: 1972. május 14.

Konfirmáció – 1982. május 23., Pünkösdvasárnap

A képen láthatók:
Első sor fiúk balról-jobbra: Szűcs Zoltán, Orbán Dániel, Fekete Zoltán, Kurfis Géza, Nagy Ferenc, Zemlényi Tibor.
Második sor lányok balról-jobbra: Spenik Szilvia, Tóth Irén, Málík Csilla, Fodor Andrea, Suhajda Erzsébet, Molnár Judit.
Hátul: Szűcs Ferenc lelkipásztor, Vörös Éva segédlelkész.

A tanúságtételre felkérés kiváló alkalom arra, hogy az ember visszatekintsen eddigi életútjára, emlékezzen, és leírja mindazt a jót, amit Isten cselekedett vele és benne eddigi életében. Ebben az emlékezésben az EGY-IGAZ-ÉLŐ ISTENRŐL és rólam lesz szó.

Tehát 63 évvel ezelőtt történt, hogy megérkeztem ebbe a világba, Istvádban. Szüleim fölműveléssel foglalkoztak, és amikor a háború után a falut, ahol laktak (Szulok), Volksbund-falunak bélyegezte a Rákosi rendszer, elvették mindenüket, és majdnem kitelepítették őket. Szinte az egész faluval ez történt. Szüleim Istvádban találtak menedéket egy református csonka családban, ahol a férj a háború idején meghalt, és a fiuk is elesett Szolnoknál az oroszok támadása során. Szükség volt tehát férfikézre, és szüleim így keresték meg akkor a mindennapi kenyerüket. Én is szívesen emlékezem vissza gyermekkoromra, a náluk töltött időkre, Eszti néniére és Lidi néniére, akiket nagyszüleimé fogadtam. Nagyon szerettem őket, mindig mosolyogtak rám, és szeretettel viszonyultak hozzám. Amint csillapodott a helyzet, szüleim visszamentek a falujukba, de házukat és földjüket nem kapták vissza. Újonnan kellett kezdeni mindent. Én ebben a német ajkú faluban, Szulokban nőtem fel. A falu lakóinak őseit még Mária Terézia telepítette be Baden-Württembergből a török-dúlás utáni Magyarországra.

Szüleim katolikus hitűek voltak, engem is a katolikus egyházban kereszteltek meg. Az egyházzal a kapcsolatom ebben az időben arról szólt, hogy gyerekként ministrálni jártam a misékre, és fújtattam az orgonát, fenn a karzaton. Ebből az időből egy pap maradt meg emlékezetemben, Dezsényi Jánosnak hívták, akivel nagyon jó kapcsolatom volt. Meghívott magához másokkal együtt a plébániára, és ott különféle játékokat játszottunk és olvastunk.

Az általános iskola után elkerültem Kaposvárra, gimnáziumba, és ezzel megszűnt a templommal, az egyházzal a kapcsolatom. Néha azért eljártam misére vasárnap, mert szokás volt. A gimnázium után a vendéglátást tanultam ki, és ott is dolgoztam. Így ismerkedtem

TANÚSÁGTÉTELEM

meg a felségemmel. Megszerettük egymást, és 1973. április 29-én házasságot kötöttünk. Előtte két évig voltam katona Marcaliban. Házasságunk második évében megszületett a kislányunk, Mónika.

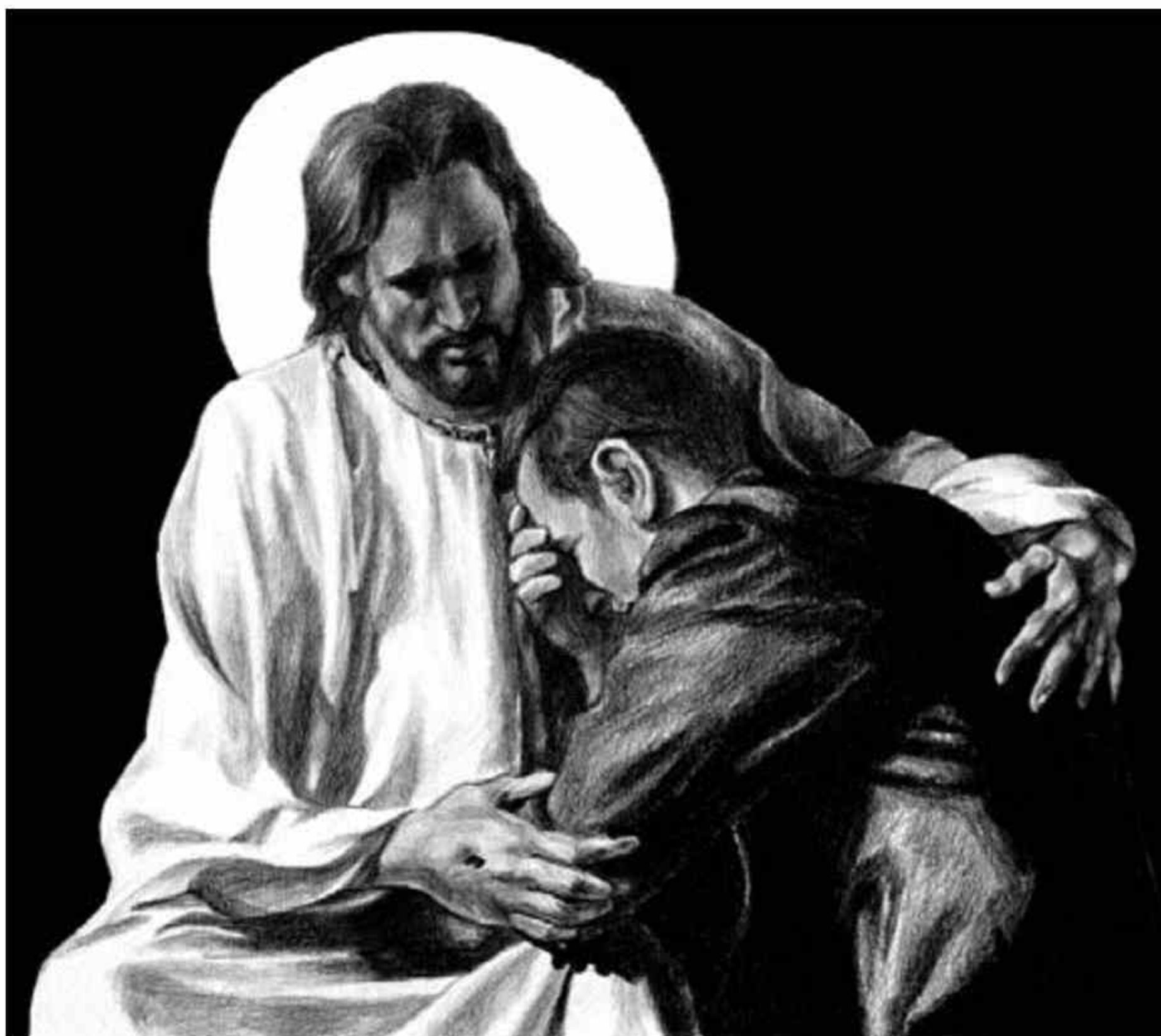
1975. szeptember 16-án egy temető mellett karamboloztam édesapám autójával, amit teljesen összetörtem, magamat nemkülönben. Koponyaalapi sérüléssel és lábtöréssel szállítottak a kórházba, életveszélyes állapotban. Szerencsémre nem kellett a fejemet megműteni, de felépülésem így is eltartott majdnem egy hónapig. Ez alatt az idő alatt nem ismertem meg a családomat, a szüleimet, nem emlékeztem senkire és semmire. A lábamat gipszbe rakták övvel, és így engedtek haza, azzal a feltétellel, hogy kávé, alkoholt ne igyak, és ne cigarettázzak. És mi történt? Feleségemnek el kellett mennie dolgozni, lányunkat beadtuk a bölcsődébe, és én lábadozásom alatt a kocsmába jártam inni, és rászoktam a cigarettára. Így kerültem vissza munkahelyemre, a szállodába. Ott aztán folytatódott ez az „alapozás”, és odáig jutottam, hogy amikor Mária a szíve alatt második gyermekünket, Attilát hordta, akkor én lányokkal szórakoztam. Magyarul: házasságot törtem. Lassan lecsengett ez a korszak is, bocsánatot kértem Máriától, a feleségemtől, és újból elkezdtük közös életünket. Hosszú időnek kellett azonban eltelnie, míg Mária meg tudott bocsátani nekem.

A történetek azért nem múltak el bennem nyomtalanul. Erősödött a lelkiismeretem hangja, és bizony én, aki a házasságkötésünkön azt mondtam a feleségemnek, hogy ugyan elkísérel benneteket (mert az édesanyjával élt együtt) a templomig, de ez minden; most már én is bementem a templomba. Egy alkalommal megszólított egy fiatal pap. A vele történt első beszélgetésemkor – nem tudom, hogyan – hirtelen fogni tudtam az égi adást, azaz kételkedés nélkül elhittem a hittel kapcsolatos dolgokat. En-

nek a papnak köszönhetjük azt is, hogy egy másik pap által fiatal házasokból alakított biblikus körbe kerültünk. Ennek közösségi alkalmain a Szentírást tanulmányoztuk, és saját szavainkkal imádkoztunk, egyszóval egy csodálatos élet kezdődött el Istenben. Egy ilyen alkalomkor ütött szíven Ézsaiás próféta 43,1 szentírási üzenete: „Ne félj, mert megváltalak, neveden szólítalak: az enyém vagy!” Csak később esett le, hogy maga Isten szólított meg akkor. Csak hálával tudok visszaemlékezni ezekre az időkre, hiszen olyan jó volt közösségbe járni, hasonló korúakkal az Isten dolgairól, üzenetéről beszélgetni, énekelni, imádkozni.

Egy bizonyos idő után ráébredtünk, hogy ez a közösségi élet – heti két alkalommal – már nem elég. Arra gondoltunk, mi lenne, ha elköltöznénk a városból ki falura, egy csendes helyre, és életközösséget hoznánk létre. Azt gondoltuk, ne csak közösségi életet éljünk, hanem kösük össze az életünket is. Így történt, hogy 1981-ben egy Szokol rádió árért vettünk Kaposvár mellett, Bányán, egy romba dőlt parasztházat, 6300 m² telekkel, melyen hatalmas gaz volt. Közösségünkben még egy házaspár vett ott házat, de a többiek nem. Így aztán lassan feloszlottunk. De jöttek máshonnan: ismertük őket és ők is ezzel a szándékkal kerekedtek fel. Így létrejött ott egy új közösség, és nekivágtunk az életközösség létrehozásához. Igen ám, de az élet közbeszólt! Onnan nagyon körülményes volt Kaposvárra bejutni, hosszú ideig tartott az utazás, a gyerekeink is busszal jártak iskolába, és nehezen lehetett állást találni.

Közben felépítettük a romba dőlt parasztházzal szemben az új házunkat is. Ekkor írt a feleségemnek egy közösségbeli barátom, hogy Németországban felfedezett egy közösséget, ami biztos, hogy érdekelni fog bennünket. Ez 1989. decemberében volt. A közösség egy másik tagjával útnak indultam Németországba, az Integrierte Gemeinde-hoz, Münchenbe. Útba akartuk ejteni még a Hutterieket is, akik Észak-Németországban éltek. Ez a közösség akkor únyílt napokat tartott az érdeklődő magyarok számára. Hát mit ne mondjak: nagyon tetszett, amit láttunk és hallottunk. Ők gyakorlatilag már megvalósították azt, amit mi éppen csak elkezdtünk. Csak ámultunk és bámultunk! Nagyszerű dolgokat hallottunk, és tudtam,

nem érdemes továbbmenni a másik közösséghez, ez az, ami érdekel. De jó lenne köztük élni! Elmeséltem Máriának is mindezt, és később vele is kimentünk. Neki is nagyon tetszett, ezért döntöttünk: ha lehet, kimegyünk közéjük. Így 1991. június 27-én útra keltünk, gyerekestül, csomagostól. Gyerekeink megtanultak németül, a közösség iskoláiba jártak, és mi szülők a közösségen belül segítgettünk, dolgoztunk.

1992-ben hazatértünk, mert az én szakmát (felszolgáló, szállodás) a közösségen belül nem tudtam hasznosítani. Pécsett kezdtem új, most már megváltozott életet. Ott találtam én is munkát, a jelenlegit. Nemzetközi szállítmányozással foglalkozom, Mária pedig az egészségügyben kapott állást. 1997-ig éltünk Pécsett, majd onnan Budapestre költöztünk, arra gondolván, hogy közelebb leszünk a német közösséghez, ahová ünnepekkor azután is kijártunk. Így telt el újabb öt év, mígnem 2002-ben házat vásároltunk Budakalászon, mert csak így tudtam az önálló vállalkozásomat elkezdni.

Addig, amíg nem csatlakoztunk az Unióhoz, nagyon jól ment a cég. Örültem, hogy belevágtam, nyereséges volt. Azonban amint csatlakoztunk, egyre rosszabbodott a helyzet: megjelentek a piacon a szlovákok, a csehek, a szlovének, minek következtében a fuvarozási árak nagyot estek. Ráadásul 2005-ben az akkor regnáló „pártunk és kormányunk” leállította az AFA-

visszatérítést, így pillanatokon belül csőd közeli helyzetbe kerültem. Nem tudtam mást tenni, jelentős összegű Széchenyi-hitelt vettem fel. Nem kell ecsetelnem, egyre rosszabb lett. És itt jött be életembe az alkohol – másodsor. A stressz-helyzeteket, az egyre rosszabb körülményeket könnyebb volt átvészelnem ennek segítségével. Rabságba hajtott, és 2009-ben már tudtam, egyedül nem tudok ettől szabadulni. Ismerem Jézusnak azt az ígését, hogy „akit a Fiú megszabadít, az valóban szabad.” Így kerültem Dömösre, ahol találkoztam a szabadító Istennel. Jobban mondván Ő ott járt, ott volt, csak én nem vettem észre. Ady „Az Úr érkezése” című versével üzent, hogy „csendesesen és váratlanul átölelt”. Amikor elolvastam itthon, akkorát dobant a szívem, megtelt örömmel és hálával, hogy azt nem lehet elmondani. Pohárváltás történt. A kehely, amely eddig borral volt tele, most átváltozott Krisztus vérévé és a kenyér Krisztus testévé. Szabad lettem, betöltött egész lényével, Szentlelkével. Újjászülettem.

Megváltozott az életem. Most már kétszer sem kell nógatnom magam az imára, megy az magától is. A Szentírás megelevenedett, elkezdett hozzám beszélni, én lettem a címzettje. Nagy hála van a szívemben és békesség, mert van már személyes Istenem, Uram, Tanítóm és Menedékem.

Így kerültem én Pomázra, a Kékkereszt-cso-

portba, és hozzátok. Hálás vagyok Istennek, hogy megismerhettem benneteket és tudom, hogy lesz még folytatása is.

Igaz szeretettel

Huber János

**Gyöngyösi Lászlóné
PÜNKÖSDI EMLÉKEZÉS**

1. Pünkösöd napján,
A 11 tanítvány egybegyűlve,
Imádkozva, Krisztust dicsőítve
Yárták Jézus Krisztus
Ígéréteinek beteljesülését.
2. Ekkor fejük fölött
Tüzes nyelvek formájában
A Szentlélek kitöltötte rájuk.
Így Szentlélekkel töltökezve,
Különböző nyelveken szólva elindultak
3. „Tanítványokká tenni
Minden népeket.”
De őket is, mint Jézus Krisztust
Üldözték, megverték, megkövezték,
Volt, kit halálra ítélték.
4. Sorsuk nehéz volt, de
Ők híven teljesítették
Uruk rájuk hagyott rendeletét.
Hűek maradtak Urukhoz.
Így elnyerték az élet koronáját.
5. Óh, add Uram, hűséggel követve
Téged el nem hagyom,
Erős hitben megállani,
Téged örök Urunknak vallani,
Hogy egykoron mi is
Az élet koronáját elvehessük.

Vázlatok a biatorbágyi csendes heti igehirdetésekből

ISTEN ORSZÁGA

Isten országa egyszerű. Isten azt mondta az embereknek: tiétek minden, uralkodjatok a földön, ti pedig az enyémekek vagytok. Isten országa: Isten uralma. Ravasz László meghatározásában: „az az állapot, mikor Isten akarata akadály nélkül, teljesen érvényesül. ...a teremtés célhoz érkezése”. Isten eligazította az embereket, nyilvánvalóvá tette igazságát. „Mert ami megismerhető az Istenből, az nyilvánvaló előttük, mivel Isten nyilvánvalóvá tette számukra” (Róm 1,19). Az emberek azonban Isten igazságát hazugsággal cserélték fel, így elvesztették az eligazodás útját. „Hiábavalóságokra jutottak gondolkodásukban, és értetlen szívük elsötétített” (Róm 1,21), a bölcsek bolondokká lettek, „e világ fejedelme”, a gonosz lett a nagy bonyolító. „Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonosszaggal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, rágalmozók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleiknek engedetlenek, kíméletlenek, szeszegők, szeretetlenek és irgalmatlanok” (Róm 1,29-30; Vö.: 2Tim 3,2-5).

Isten országa igazság. Az igazság szilárd alapjának pecsétje ez: „Isméri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!” (2Tim 2,19). Az igazság Lelke az emberi szívben lakik. Isten csodálatos kegyelme, hogy Isten igazsága az emberi szívekben új em-

bert formál. Újjászületett emberré az válik, aki a Jézus Krisztusban él. Jézus Pilátus előtt azt mondta: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (Jn 18,37). Jézus igazsága – az egyedül igaz életrend, a szeretetben élés életrendje. Igét is ad hozzá, elindít, hogy legyünk az igazságnak emberei, tudjunk másképpen jelen lenni a világban. Isten az ő fiával egyszer volt igazságtalan, amikor keresztre küldte minden bűnös emberért. Ekkor, egyetlen egyszer, Isten az igazság alá kényszerült merülni. Értünk, emberekért. Azért, hogy minden embert megváltson, hogy mindannyian Isten örökösévé lehessünk. „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.” „Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abbá, Atya!” Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akarataiból örökös is” (Gal 3,26; 4,6-7). Azért jött tehát Jézus, hogy mindenkit haza hívjon az Atyához, nemcsak életünk végén, hanem már földi életünk alatt. Jézus vezetésével útközben lenni – ez Isten gyermekeinek csodálatos öröksége.

Isten országa békesség. Isten országán kívül nincs békesség a földön, nincs egység, sem egyetértés. Csak Krisztus vére tudott szövetsé-

get teremteni Isten és az ember között, békét hozni ember és ember közé. Jézus mondta: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja” (Jn 14,27). Hiszen a világ csak kívülről adhat valamit, Jézus azonban belülről. Jézus legyőzte a világot, és békét ad az embernek. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket...” (2Kor 5,19). Bűneink megbocsátottak. Ellenségei voltunk Istennek, de most már a minden értelmet meghaladó isteni békesség van bennünk, amely meg fogja őrizni szívünket és gondolatainkat a Krisztus Jézusban (Fil 4,7).

**Úr Jézus, szükségem van Rád.
Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten.
Kinyitom az életem ajtaját és elfogadlak Téged,
mint Megváltómat és Uramat.
Köszönöm, hogy megbocsátottad bűneimet
és örök életet adtál nekem.
Foglald el az életem trónját és formáld olyanná, amilyen akarod, hogy legyek.
Amen**

Sántha János

AKI FELVETTE KERESZTJÉT

Izsó Ildikó és a Magyar Kereszt

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (1Kor 1,18)

Egy sokak által ismert történet szerint egy elkeseredett ember így imádkozott Jézus Urunkhoz:

– Uram, Jézus Krisztus, nagyon elfáradtam, az élet terhei túl nehezek nekem. Nem bírom már cipelni keresztemet. Kérlek, hadd tessesem le, és adjál helyette egy másikat!

Jézus meghallgatta könyörgését, és levette az ember válláról a keresztjét. Elvitte őt egy terembe, amely tele volt különböző nagyságú keresztelkekkel, hogy válasszon magának új keresztet. Az ember sokáig keresgélt, de mindegyiket hatalmasnak látta, míg meg nem látott egy kicsi keresztet a terem sarkában.

– Azt a kicsit szeretném – mutatott emberünk a legkisebb keresztre.

– Olyan az a kicsi kereszt, mint a te hited – felelte Jézus. – Tudd meg, hogy az a kicsi kereszt ugyanaz, amit az előbb letettél. Bizony mondom néked, ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. Aki pedig nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám.

Milyen jó látni azt, ha valaki felveszi a keresztjét, és nem válogat a szerint, nehéznek tartja-e az Urunk által mért terhet, vagy könnyűnek. Mert az az ember, aki nyakába veszi ezt az igát, annak lelke megnyugvást talál a szelíd és alázatos szívű Jézus Krisztusban. „Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,30) Ennél fogva bizonyosan boldogító és könnyű lehetett az a teher, melyet **Izsó Ildikó** testvérünk magára vett advent idején, hogy az elpusztított Magyar Keresztet templomunkkal szemben helyreállítsa. Azt az egykor fehéren

Aki felvette keresztjét: Izsó Ildikó

izzó corpust, melyet Feley Kálmánné született Pauliny Ilona úrnő állíttatott a régi korhadat fakeszt helyére 1907-ben, mely állt egészen tavaly év elejéig, amikor is egy autóbaleset büntelen áldozataként testét összetörték. Ledőlt a kereszt, rommá lett a kő Krisztus, évszázados imádságok, fohászok és könyörgések tanúja, meghallgatója.

Az élet ment tovább. De Ildikónak hiányzott az a kereszt. Hiányzott, hogy nem látja nap mint nap a megszokott helyen, ahol szemét Istenre emelhette. Nem volt ott az a kereszt, melyen annyi csüggedt szempillantás sóvárgott remény után az élet keresztjei terhétől megfáradtan.

Nem volt, ami emlékeztette volna a korhadó szíveket a romolhatatlan szívre, az örök életet adó szeretetre, az egyszeri és tökéletes áldozatra, nem mutatta az irányt Isten kegyelméhez. Milyen az az élet, melyből észrevétlenül tűnhet el az élet jele: a kereszt? Keresztet nem az embernek állítanak, hanem Istennek. A kereszt tehát nem az emberé, hanem Istené. Isten üzenete az emberhez: **Jézus Krisztus a szabadító, ki minden ember terhét elhordozza.** Akkor Ildikó azt mondta magában: a ke-

resztet vissza kell adni Istennek! – és e boldogító, könnyű gondolat vállára helyezte a Magyar Kereszt gondját. Gyűjtést szervezett a helyreállításra. Pomáziak és környékbeliek százaiktól szinte forintoként szedte össze a felújításhoz szükséges pénzt, így 1870-en adhatunk hálát Ildikónak, hogy adósságunkból törlesztettünk valamit.

És Krisztus Urunk feltámadásának ünnepére, húsvét vasárnapján feltámadt a Magyar Kereszt Pomázon. Reformátusok és katolikusok gyűltek össze a kereszt megáldása ünnepén, mintegy háromszázan, forgalmi akadályt képezve a téren, az öröm tisztásán, ahol szemünket újból az élő Krisztusra emelhettük. Lelkészeink az Ige szavával, Kurfis Géza gyönyörű versmondással, Ildikó pedig a gondjában osztozó segítők köszöntésével hirdette hittel: **mi, magyar keresztények, a kereszt népe vagyunk.** Az ünnepi szavak után pedig háromszázan fordultak a kereszt felé, egy lélekkel mondván el a közös imádságot.

Szeretetvendégség az ünnepség után

Újból áll tehát a Magyar Kereszt, hála és áldás érte. Vigyázzunk rá, és imádkozunk alatta:

„Jézus, szabadításod jelképe előtt áldd meg közömbös lelkemet.

Jézus, átszegezett lábaddal hozd helyre múltbéli botlásaimat.

Jézus felszakított kezekkel hajlítsd akaratomat szeretetre.

Jézus, fedetlenül kitért szíveddel melegítsd fel benső hidegségemet.

Jézus, tövissel koronázott fejed mindhalálig büszke fő.

Jézus, ki nem mondott szavad legyen szavamban, ha bántó volna.

Jézus, szemed könnyei tárják fel hitem csodáit.

Jézus, halódó lélegzeted tegyen hűségessé a halálig.

Igen, Uram, szabadításod jelképe előtt kérlek, mentsd meg csökönyös lelkemet.”

(Ismeretlen szerző)

P.A.

ISTEN A HAJLÉKUNK NEMZEDÉKRŐL NEMZEDÉKRE

Beszélgetés gyülekezetünk egykori lelkipásztorával, Dr. Szűcs Ferencsel

Valamikor kizárólag az egyházi szolgálatot tekintették hivatásnak. Amióta azonban Luther Márton bibliafordításában egy hétköznapi munkát, egy foglalkozást jelentő szót németre *der Beruf*-nak fordított, amiben benne van a hívás, a hivatás, az egész európai gondolkodás megváltozott, így a reformáció óta minden embernek lehet hivatása. Ha valaki tudja, miért van a világban, miért szeretne itt lenni ezen a földön, annak van hivatása. Aki megtalálja feladatát Isten királyságának nagy munkaterületén, aki tisztán meghallja az Úr hívását, mondhatja, hogy van hivatása. Aki hallja a hívó hangot és bízik Jézus ígéreteinek valóra váltásában, ha Krisztussal és Krisztusért él, akkor vele együtt részesedik abban az örökségben, amit ő szerzett. Mindezt Dr. Szűcs Ferenc professzor úr egy igehirdetésében olvashatjuk. Mert az ő hivatása, hogy az elhívás dicsőségéről beszéljen. Isten ezt a feladatot bízta rá, amit majd tizenöt éven keresztül, 1973-tól 1988-ig Pomázon gyakorolt híven lelkipásztorként, és mint a teológia professzora azóta is hivatásának ígéje alapján szolgál: „*Hirdetem nevedet minden nemzedéknek*” (Zsolt 45,18). Immár hagyománnyá vált, hogy gyülekezetünk minden év nagyszombat napjára elhívja templomunkba Igét hirdetni, hogy bátorítsa szívünket: érdemes a nemes harcot tovább harcolni, futásunkat elvégezni, a hitet megtartani, mert végezetre eltévedt nekünk az igazság koronája. Dr. Szűcs Ferencsel pomázi-csobánkai (budakalászi) emlékeiről, lelkipásztori szolgálatáról, hitvalló életéről beszélgettünk.

– *Mi jut először eszébe a Nagytiszteletű Úrnak Pomázzal kapcsolatban?*

– Először azok a kirándulások jutnak eszembe, amelyeket már teológus koromban tettünk Budapestről a Lajos forrás felé, és amelyek elég rendszeressé váltak később is gyülekezeti ifjúsági csoportokkal. Erdligről, – ahol előzőleg szolgáltam, – emlékeim szerint legalább évente kétszer jártunk errefelé. Ilyenkor mindig a templom és a parókia mellett kellett elhaladnunk, de sohasem gondoltam arra, hogy valaha is ennél több közöm lesz Pomázhhoz.

Azután természetesen annak a tizenévi szolgálatnak az emlékei idéződnek fel bennem, amelyek 1973 nyarán kezdődtek és 1988 kora tavaszán értek véget. Egészen váratlan gyorsasággal kerültem ide helyettes lelkésznek, mivel elődöm, Demeter József, súlyos gége betegsége miatt többször nem tudta a szolgálatát ellátni és emiatt azonnali helyettesítésre szorult. Amint mondtam, én akkor Erdligről helyettesítettem Csákány István lelkipásztort, aki Kenyában szolgált hivatalos egyházi kiküldetéssel. Neki éppen azokban az időkben ért véget az ottani szolgálata, így kézenfekvő volt, hogy felszabadult emberként I. Madarász Lajos esperes úr azonnal engem rendeljen ki.

Az első látogatásom is nagyon emlékezetesre sikeredett. Csupán bemutatkozni és érdeklődni jöttem ki, a rekkenő hőségben nyáriasan öltözve, amikor Demeter József azzal fogadott, hogy egy váratlanul sürgős temetésre kerül sor egy óra múlva. (A fiatalabbak kedvéért: akkor még nemcsak mobiltelefon nem volt, hanem még a parókiára sem volt bevezetve a telefon.) Az történt ugyanis, hogy egy idős, magános férfit napok múltán találtak holtan a lakásában és a rendőrségi és közegészségügyi rendelkezés szerint még aznap el is kellett temetni.

A vidéken élő család is éppen csak hogy megérkezett a temetésre. Elődöm készségesen ajánlotta fel fekete öltönyét és palástját, csupán az volt a bökkenő, hogy ő nálam legalább egy füllel magasabb volt. Felesége, Györgyi néni, –

Dr. Szűcs Ferenc hirdette az Igét nagyszombaton

aki engem egyébként még szülőfalumból, gyerekkoromból ismert az ottani gyermekotthon vezetőjeként –, ügyesen megoldotta a méretbeli problémákat, úgyhogy senki nem vette észre ezt a malort. Az ő példás vendégszeretetüket egyébként továbbra is élveztem azokban a hónapokban, amíg lakásproblémájuk meg nem oldódott és én bejáróként láttam el a három gyülekezet valamennyi szolgálatát. Az utazgatások nehézségei ellenére (hiszen autóról akkor még szó sem volt) nagyon hasznos volt számomra ez az idő, mert olyan valakitől kaptam folyamatos tájékoztatást, aki nemcsak a gyülekezet jelenét, de a múltját is nagyon jól ismerte, hiszen Pomáz történetét szakszerűen dolgozta fel.

– *Pomázi szolgálata kezdetén milyennek látta a három-egy (Pomáz-Budakalász-Csobánka) református gyülekezetet?*

– Az már akkor is látható volt, hogy a HÉV vonalán fekvő két település lakossága (Budakalász-Pomáz) az agglomerációs övezetben rendkívüli módon növekszik. Nagyon sok, főként a Tiszántúlról, beköltöző református család érkezett, akikhez később az idős szülők is ide költöztek, így a temetések száma is értelemszerűen megnőtt. A pomázi református temető méretei bizony nem ehhez lettek szabva, így ebből többféle gond is keletkezett. A temetések utáni vasárnapra meghívott családokból azonban sokan folyamatosan épültek be a gyülekezetbe.

Ezt én akkor missziói alkalomnak láttam.

Csobánka akkor még inkább üdülő-övezet volt. Ezt az ottani gondnokunk, dr. Takács László ny. bíró fel is ismerte, és mivel sokan hozzá fordultak az adásvételi ügyekkel, igyekezett hívó református családok számára hétvégi üdülőteltet közvetíteni. Ennek az lett a következménye, hogy nyaranta két-háromszorosára nőtt az ottani délutáni istentiszteleten résztvevők száma.

A területi széttagoaltságban főleg a közlekedés nehezítette a szolgálatot, hiszen 1981-ig csak HÉV-vel és autóbusszal közlekedtem. Egyházkerületi segítséggel Németországból akkor kaptam

egy kis szolgálati Trabantot. Ez viszont fegyelemre is nevelt, mert Budakalászon 10 óra előtt mindig be kellett fejezni az istentiszteletet. Nagy ünnepi úrvacsoraosztáskor azonban mindig taxit kellett hívni. Mindezek mellett, mindhárom gyülekezetben nagyon nagy örömmel végeztem a szolgálatokat, hiszen mindegyiknek megvolt a maga sajtósága értéke. A kisebbekben és fiatalabbakban a családiasság és az öntevékeny buzgóság volt a megragadó. Budakalászon pl. Papp János gondnok úr figyelmeztetett, hogy vegyem majd észre, hogy az asszonyok a héten kimeszelték a kis templomot, annyira önállóan intézkedtek. A pomázi templom renoválása, festése, világításának korszerűsítése ennél már jóval nagyobb gondot jelentett. Az áldozatkészséggel azonban sohasem volt baj egyik helyen sem.

– *Mire emlékszik vissza szívesen ebből a majd másfél évtizedes lelkési szolgálatából?*

– Részben már az előzőekben is válaszoltam erre a kérdésre. Nagyon szívesen emlékszem vissza az ifjúsági és a gyermekmunka megpezdülésére és főképp arra, hogy a konfirmáció után sokan megmaradtak a gyülekezetben, vagy később visszatértek. Ebben sok kiváló fiatal segítő munkatársam is akadt, különösen azután, hogy a Budapesti Teológia életébe is egyre inkább be kellett kapcsolódnom. Talán ez utóbbi munkának is volt némi hatása arra nézve, hogy

Prof. Dr. Szűcs Ferenc

1942. szeptember 29-én született Órszentmiklóson, földműves szülők gyermekeként. Tanulmányait szülőfalujában kezdte, majd a váci Sztáron Sándor Állami Általános Gimnáziumban tanult 1956-1960 között. Ezt követően a Budapesti Református Teológiai Akadémia hallgatója volt 1960-tól 1965-ig. Első lelkészképzés vizsgáját 1965-ban, a másodikat 1966-ban jeles, illetve kitűnő eredménnyel tette le. Az EVT ösztöndíjasaként az Edinburgh-i Egyetem Teológiai Fakultásán folytatta tanulmányait 1969-1970-ben.

1965-1970 között Fóton volt segédlelkész, majd 1970-től 1973-ig Érdligeten, 1973-tól 1974-ig Pomázon helyettes lelkész. 1974-1988 között megválasztott lelképásztora a pomázi református gyülekezetnek és egyidejűleg spirituális a Budapesti Teológiai Akadémián. Előbb megbízott előadó a Rendszeres Teológiai Tanszéken (1980-1985), majd megbízott tanár a Vallástörténeti és Bibliai Teológiai Tanszéken (1983-1985). 1985-ben szerzett doktori fokozatot „Az imago Dei értelmezése a Barth-i és a Barth utáni teológiában” című dolgozatával, summa cum laude minősítéssel. 1986 óta kinevezett tanszékvezető teológiai professzor a Rendszeres Teológiai és Ökumenikai Tanszéken. 1986-tól 1988-ig dékán, az 1988/89. tanévben dékán-helyettes volt az Akadémián. Egyetemi tanári kinevezést 1999-ben kapott.

1992-1998 között a MRE Doktorok Kollégiuma főtitkára, 1998-2003 években alelnöke, 2003-tól elnöke. 1992-től 1996-ig, majd 2003-tól újra a Zsinat Tanulmányi Bizottságának elnöke. 1994-1998 között a Művelődési és Közoktatásügyi Minisztérium Tankönyv főosztályának szakértője a vallás, filozófia és etika tárgykörökben.

1995 óta az amszterdami székhelyű és a Vrije Universiteithez kapcsolódó International Reformed Theological Institute vezetőségi tagja, Közép-Kelet Európa referens. 1996-1998 között a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Kara Doktori Tanácsának elnöke. 1997-től a Protestáns Missziói és Tanulmányi Intézet Kuratóriumának tagja, 1998-2004 között elnöke. Az 1999-2001 években az oktatási miniszter vezetésével működő etika tárgy bevezetését előkészítő bizottság tagja volt. 2003-2004-ben a KRE Doktori Tanácsának elnöke. 2003 óta tagja a MRE Zsinatának. 2004. augusztus 1-től 2011-ig a Károli Gáspár Református Egyetem rektora.

Fő kutatási területe a rendszeres teológia, azon belül is a keresztyén etika és annak hatása, érvényessége a modern korban, továbbá a dogmatika és dogmatörténet.

2001-ben Károli Gáspár-díjban részesült, 2003-ban a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet honoris causa doktori címmel tüntette ki.

a társsegélyközségből öten is elvégezték a teológiát és lelképásztorok lettek. Érdeemes lenne velük és az itt szolgált beosztott lelkészekkel is később interjút készíteni, ezért most eltekintek a felsorolásuktól. Kiváló, egykori munkatársaim közül most csak egyre hívom fel a figyelmet: egyik hosszabb külföldi utam alkalmával egyházkerületünk jelenlegi püspöke helyettesített.

– Sokan hallhattuk a legutóbbi nagyszombati prédikációjában, hogy mély nyomot hagytak Önben a pomázi lelkészként megismert emberek. Kiket idézne fel közülük?

– Nagyon hosszú lenne a sor és nem is szeretnék senkit és senkinek az emlékét megbánítani azzal, hogy név szerint nem említettem. A nagyszombati igehirdetésben valóban arra utaltam, hogy a nemrég kezembe került beiktatási fényképet nézegetve, azt kellett megállapítanom, hogy az akkori gyülekezetnek, lelképásztori karnak jó kétharmada nincs már itt köztünk. Nagyon sokukhoz, mint idősebb kollegákhoz, testvérekhez sok-sok kedves emlék fűz. Voltak olyan „oszlop emberek”, akik hűséggel hordozták a gyülekezetek terheit. Ez nem nosztalgia, hanem a hála jele. A zsoltár szerint Isten valóban „nemzedékről nemzedékre” a mi Istenünk. Egyrészt nem vagyunk magános zarándokok, másrészt „egy nép és egy sereg” vagyunk azokkal is, akik már Krisztus másik keze felől állnak. De ez a reménységünk a jövőre nézve is.

– A Budapesti Református Teológiai Akadémia, majd a belőle alakult Károli Gáspár

Református Egyetem Rendszeres Teológia Tanszékének tanszékvezető professzoraként, miben segítette/segíti a pomázi lelkészként megszerzett tapasztalat?

– Csakugyan segítette, hiszen másképpen vesz részt a lelkészképzésben az, aki maga is évtizedeken át benne élt a gyülekezeti szolgálatban, mint az, aki csak elméletileg foglalkozik a teológiával. Én nem hiszek az elmélet és a gyakorlat ellentétében, hiszen egész életemben azt tapasztaltam, hogy az Isten dolgaival való tudományos foglalkozás csak meggazdagítja az igehirdetés és tanítás gyakorlatát. Nagyon örülök, hogy az itteni szolgálatom során mindig értékelte a gyülekezet ezt a munkámat is és soha sem akadályozott ebben. Az egyetemi hallgatók pedig sokan emlékeznek arra, hogy egy-egy rendszeres teológiai problémát azzal világítottam meg, hogy itteni bibliaórák, ifjúsági órák kérdéseit tettem fel. Ilyenkor talán megéreztek valamit abból, hogy az elmélyült elméleti munka gyümölcse éppen az, hogy a legegyszerűbb kérdésekre megbízható válaszokat próbálunk adni.

– Milyen érzés Nagyszombaton a Pomázi Református Templom szószékéről hirdetni Húsvét evangéliumát?

– Sokszor mondogatom, hogy a nagyszombati szolgálatokat illetően dr. Ecsedy Aladár nyomdokaiba léptem. Már elődöm, Demeter József idejében is tradíció volt, hogy a kiváló igehirdető, tahitótfalusi lelképásztor szolgált ilyenkor. Ezt a hagyományt én is folytattam, amíg erre az ő egészségi állapota módot adott. Örülök, hogy az én esetemben is hagyomány lett Pap László és Erzsike idejében is az én nagyszombati meghívásom. Örülök, hogy ezt egykori kiváló tanítványom, Zoltán sem szakította meg.

Beiktatás: 1974. július 28. – Demeter József köszönti utódját, középen Fónagy Zoltán

A kérdésre válaszolva: jó érzés évről évre látni még ismerős arcokat és még nagyobb öröm látni egy másik nemzedéket, akiket én már legfeljebb csak kereszteltem, vagy azóta kerültek ide. A nagyszombat és a húsvét valóban szimbolikus kapcsolatú ünnep. Nemcsak

halál és elmúlás van, hanem feltámadás és élet is. Ez nem egy tan vagy dogma, hanem egy élő személy, Aki önmagát nevezte így. Őt hirdetni a legnagyobb öröm és kiváltság!

Osváth Zsolt

Dr. Szűcs Ferenc családja körében az 1980-as években

Hol nyissam ki a Bibliámat?

Ha úgy érzed, hogy messze van tőled az ISTEN – **Zsolt 139.**

Ha szomorú vagy – **Jn 14 és Zsolt 146**

Ha elhagytak az emberek – **Zsolt 27**

Ha bűnt követtél el – **Zsolt 51 és 1Ján 1.**

Ha gondterhelt vagy – **Mt 6,19-34 és Zsolt 43.**

Ha betegségben szenvedsz – **Zsolt 41.**

Ha veszélyben vagy – **Zsolt 91.**

Ha levertség vesz erőt rajtad – **Zsolt 34.**

Ha bátortalan vagy – **Ézs 40.**

Ha elhagyatott vagy és félsz – **Zsolt 23.**

Ha megfeledeztél az Úr áldásairól – **Zsolt 103.**

Ha hiányzik belőled az elszántság – **Józs 1, 1-9.**

Ha a világ nagyobbak tűnik előtted, mint az ISTEN – **Zsolt 90.**

Ha nyugalomra és békére van szükséged – **Mt 11,25-30**

Ha bizalomra van szükséged – **Rom 8.**

Ha örömet keresel – **Kol 3.**

Ha útra készülsz – **Zsolt 121.**

Ha keserűség vagy túlérzékenység gyötör – **1Kor 13.**

Ha azon töprengsz, mibe fektesd pénzedet – **Mk 10,17-31**

Ha útmutatást keresel munkádhoz – **Róm 12.**

Ezek után nem marad más hátra, minthogy Dávid, a király és pásztor, szavait magadévá tedd:

„Szívembe rejtem szavaidat, nehogy vétkezzem ellened.” **Zsolt 119,11**

Soós László

ÖT ÉV

(Nyilas Zoltán lelkipásztor beiktatásának 5. évfordulója alkalmára)

A gyülekezet új pásztorát kapott,
Új család költözött a lakásba.
Hosszú ideje gyermek itt nem volt,
Most van kis zsvivaj, van néha lárma.

Két élénk fiú vette birtokba
A gyermekek új, napos szobáját,
Majd tovább népesedett a szoba,
A család már várta kis Annáját.

Új hangok zengnek, új lélek rezdül,
A régi falak is megújultak.
Újjá lett minden kívül és belül,
A régi templom most új pásztorát kap.

De régen történt mindez: öt éve,
Amikor templomunk új pásztorát
Először állt fel itt a szószékre
Zengett az ének, szólt az orgona.

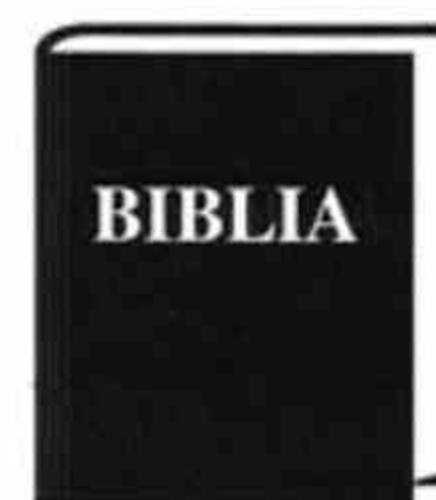
Mi minden történt ez idő alatt!
Szívünkbe zártuk a pásztorát, családot.
Öt év elsuhant, az idő haladt,
S lám, a gyülekezet jól választott.

Az üres padok is már megteltek,
Mind többen hallják a drága igét.
Hoznak gyermeket, jönnek felnőttek,
Sokuk átadja Jézusnak szívét.

Nem állóvíz már a gyülekezet,
Az Ige hullámverése árad.
Ki mélyben vergődik, partot keres.
A pásztor szolgál, soha nem fárad.

Kísérje szavát Isten áldása!
Legyen boldog családja körében!
Munkája gyümölcsét bizton látta
Mindenki ez elsuhant öt évben.

Pomáz-Csobánka, 2012. április 22.

**Úgy
olvasd,
mintha
először
és utoljára
olvasnád**

A Ω

GYERMEKDÉLUTÁN

2012. április 22.

CSAK EGY VAN!

A május 6-ai istentiszteleten gyermekeink köszöntötték az édesanyákat.

GYERMEKTÁBOR 2012. július 9-15.

Kedves Testvérek, kedves Gyerekek!

Társegyházközségünk idén is megtartja nyári gyermektáborát, 2012. július 9-étől 15-éig, melynek helyszíne Szokolya lesz. A gyermektáborba a 6. életévüket betöltött gyermekektől a 7. osztályt befejezett gyermekekig mindenkit szeretettel hívunk.

A tábor költsége 20.000.-Ft, mely tartalmazza az utazás költségeit is, két gyermek esetén 34.000.-Ft, három gyermek esetén 45.000.-Ft. A részvételi díj folyamatosan a szervezőknél vagy a lelkési hivatalban, de legkésőbb a szülői értekezleten fizethető be.

A jelentkezési lapot az iratterjesztésben vagy a lelkési hivatalban lehet átvenni, melyet kérünk kitöltve, legkésőbb június 15-éig visszajuttatni, 5.000.-Ft előleg befizetése mellett.

A szükséges tudnivalókról 2012. június 22-én, 18-órakor, Pomázon, a KIE-házban (Pomáz, Hősök tere 1.) tartandó szülői értekezleten adunk tájékoztatást.

További információk Nyilas Zoltán lelkipásztor-tól. Tel.: 06-26/325-297

E-mail: pomaz-csobanka@reformatus.hu

SZERETETTEL VÁRUNK!

ZENGJEN AZ ÚRNAK HÁLASZÓ!

A Psalmus Kórus szolgálata Zilahon

2012. április 28-30.

Annyira gyönyörű ez az egy-két szó egymás mellett. Pár betű, pár mondat, pár énekhang, és fellegekben érzi magát az ember. Hisz annyi minden fantasztikus történik velünk az Úr akaratával, amit valamikor észre se veszünk. Már az is milyen nagydolog, hogy élhetünk, és még nem is beszéltem arról, amit körénk teremtett, és arról sem, hogy mi ezt mind látjuk, halljuk, érzékeljük. Ő ezt mind azért tette, hogy nekünk jó legyen, jól érezzük magunkat itt, abban a világban, ami páratlan. Ezért nincs elég hálaszó, amit mondhatnánk, zenghetnénk. A közös hálaadás miatt találkozott két egymástól távoli, de szívben közel lévő kórus egymással.

Már sok kóruspróbán emlegettük zilahi testvéreinket, barátainkat, nemcsak mert pár dalunk közös, vagy, mert a múltkori gyönyörű ajándékukat láthatjuk a KIE-ház falán, hanem mert hiányoztak. Nagy örömünkre idén újra találkozhattunk velük, hogy együtt hálát adjunk, hirdessük Isten szeretetét. Idén mi látogattuk meg őket, ami nem kis izgalommal járt.

A sok előkészület, szervezés, próbálás után egy szép szombati reggelen a pomázi HÉV-állomásnál gyülekezett kórusunk, a kísérőink, és búcsúzkodó szeretteink. Ujjongó szívvel indultunk utunkra. A reggeli áhítat sem maradt el. Isten segítségével biztonságosan eljutottunk Nagyecsedre, ahol már nagyon vártak minket. Kedvesen fogadtak, köszöntöttek bennünket. Szeretetük viszonzásaként a templomban elénekeltük az egész repertoárt, amiből közös éneklés lett. A templom méretei és akusztikája fantasztikus volt. De ami ilyen naggyá tette igazából, az az ecsedi emberek szeretete. Utunkat nehéz szívvel folytatnunk kellett, mivel már vártak minket Zilahon.

A határon félórás kényszerpihenőre kényszerültünk a román adminisztráció kiszámíthatatlan szeszélye folytán, ám végül mégis megérkeztünk úticélunkhoz, Zilahra. Felelevenedtek bennem a két évvel ezelőtti élményeim, milyen jó volt itt! A zilahi templomon mindig megakad a szemem. Ez nem egy „hagyományos” templom, amit házában a legtöbb helyen láthatunk. A templom központi elrendezésű, belső tere igen tágas, különleges kiképzésű, 1500 ülőhelye van. Egyike Erdély legnagyobb templomainak. Sokszor átalakították már. Középen található az Úr asztala. Ettől az asztaltól, mint a napból a napsugarak, három részre ágazik. Mind a háromban ülőhelyek találhatók. A szószékkel szembeni részben található egy hatalmas orgona a körbemenő karzaton. A falon idézeteket olvashatunk, amik mindig meghatnak.

A rövid próba és köszöntés után ismertették velünk a programot. De amit mindenki a legjobban várt, hogy a vendéglátóját újra láthassa, vagy megismerhesse. A sok ismerős köszöntése, ölelése után kórusunk és kísérőink elfoglalták szálláshelyeiket. A vendéglátók szívüket, lelküket kitették értünk, Isten szeretetét érezhettük gondoskodásuk által. Milyen jó, hogy két szív a Krisztusban találkozhat egymással! Jó volt beszélgetni házigazdáinkkal, míg nyugovóra nem tértünk.

Másnap reggel indultunk a templomba a vasárnapi szolgálatunkra és az Ige hallgatására. A zilahi gyülekezet érkezésénél az tűnt fel, hogy a férfiak és a nők más-más ajtón jönnek be, és külön ülnek. Nekem nagyon tetszett, hogy itt még tartják ezt a régi szokást. Az istentisztelet elején volt egy keresztelő, melynek elején és a végén két szép éneket énekeltünk „Ó, örök Isten!”, „Az Atya, Fiú és Szentlélek...”. Ezután Nyilas Zoltán lekipásztorunk hirdette az ígét (Pál levele a rómaiakhoz 8,1-17). Itt az apostol a Lélek és a test szerint való élet közötti különbségre hívja fel a figyelmét a római keresztyéneknek, arra, hogy a Lélek ad életet az igazság által, és arra, hogy akiket Isten Lelke vezérel, azok az Isten fiai, az örökösök, örökösai Istennek és örököstársai Krisztusnak. E szívbemerkoló, elgondolkodtató isteni üzenet után – énekeltünk. Lélek töltötte be a templomot, érződött: mindenki boldogságtól csordult szívvel énekelt. Mindenkinek kívánom, hogy élje át ezt az érzést. Együtt énekeltük a zilahi kórusral a „Halld, az ég harangi zengnek...” című éneket, ami csak úgy hasította a levegőt, visszhangozta az egész templom. Éneklés közben Urunk vég-

A Zilah-belvárosi református templom

hetetlen szeretetét, kegyelmét éreztük szívünkben, és hálát íránta, amit nem lehet kifejezni úgy, amint szeretnénk. Ez a pár percig tartó szolgálat örök emlék marad nekem, melyben, úgy érzem, Isten megérintette kórustagjaink szívét. Nemhiába halt meg és támadt fel Jézus Krisztusunk! Mert van Hit, Isten létezik, és általa mi boldogok lehetünk.

Az istentiszteletet követő közös beszélgetés után résztvehattunk az első zilahi ifjúsági alkalmon, melyen zilahi ifisek szolgáltak, és Jónás könyvéről hallhattunk előadást, és a „Mi atyánk” egy elgondolkodtató változatát. A végén egy nagyon tehetséges zenekart hallgathattunk, a Jubilate Zenekart, amely egy fergeteges fél órában Isten dicsőítésével szórakoztatott minket. Az ifjúsági alkalom után városnézésre indultunk, melyen megtapasztaltuk, hogy Zilah nem is olyan kicsi, viszont gyönyörű. Megnéztük a főteret, a Wesselényi szobrot, a Wesselényi kollégiumot, ahova Ady Endre is járt, és még sok minden mást.

Másnap reggel könnyes búcsúzás után újra el kellett válnunk zilahi barátainktól, ami na-

Az ének csak úgy hasította a levegőt

gyon nehezünkre esett, de szívünkben ott volt már a várakozás, hogy ha Isten megadja, jövőre is láthatjuk egymást. Hazafelé megálltunk Vámosatyán és Lónyán. Mindkét helyen megnéztük a gyönyörű szép templomot, kipróbálva zengő hangunkat, sőt Lónyán még a kriptát is megcsodálhattuk.

Ez az út felejthetetlen volt számunkra, mennyi gyönyörű szép emlékekkel gazdagodtunk. Mindezért Istennek zengjen hálaszó!

Szabó Borbála

A kórus ifisei: Takács Lilla, Szabó Bori és Istenes Bernadett

Orbán László

ANNA

Régóta járok a Psalmus énekkarba.
Oda jár egy kislány is már évek óta.
És ahogyan ez vele történni szokott,
Fürge gyík módjára mindig izeg-mozog.

A csevegő kedve hogyha előfogja,
Krisztának, Borinak van mit hallgatnia.
Ha néha Eszter a kislányát elhozza,
Kotta helyett Anna már a babát fogja.

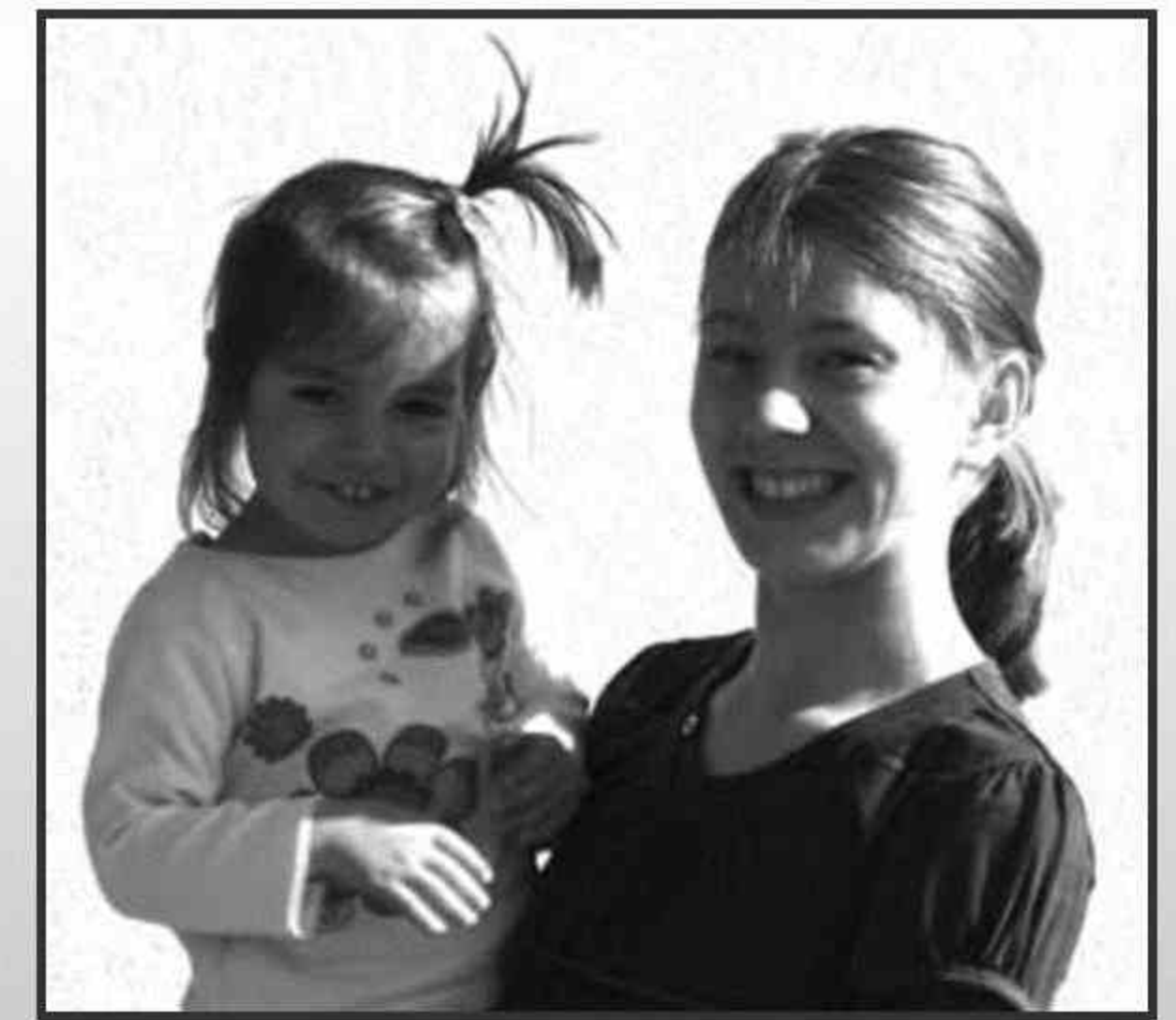
A kicsin rajta tartja két őrző szemét,
Lesi mozdulatát és minden lépését.
Amikor már fáradt, a kicsit leteszi,
Nagyapjához ugrik, és Őt ölelgeti.

Anna egyszer kérte, írjak róla verset.
Ígértem, hogy írok derűset, kedveset.
De Pista szölt: „nem kell róla verset írni,
Ugyis nagyon hiú, s nehéz vele bírni”.

Pedig a mi Pistánk boldog ember lehet,
Hogy egy ilyen kislányt gondozhat, nevelhet.
Mert a fuvoláját ha Ő megzengeti,
Zenéjét mindenki megirigyelheti.

És ahogy a Psalmus kórusban énekel;
Hallgatóként ülve nem felednétek el.
A szeme sugárzik, s az örömét osztja;
Ezt nekem egyszer a Feleségem mondta.

Mit írjak, kis Anna, utoljára Neked?
Az ÉLETKÖNYVBE legyen beírva neved!
Tartsa az Úr rajtad mindig óvó kezét,
Szívedet megőrző örök szeretetét.

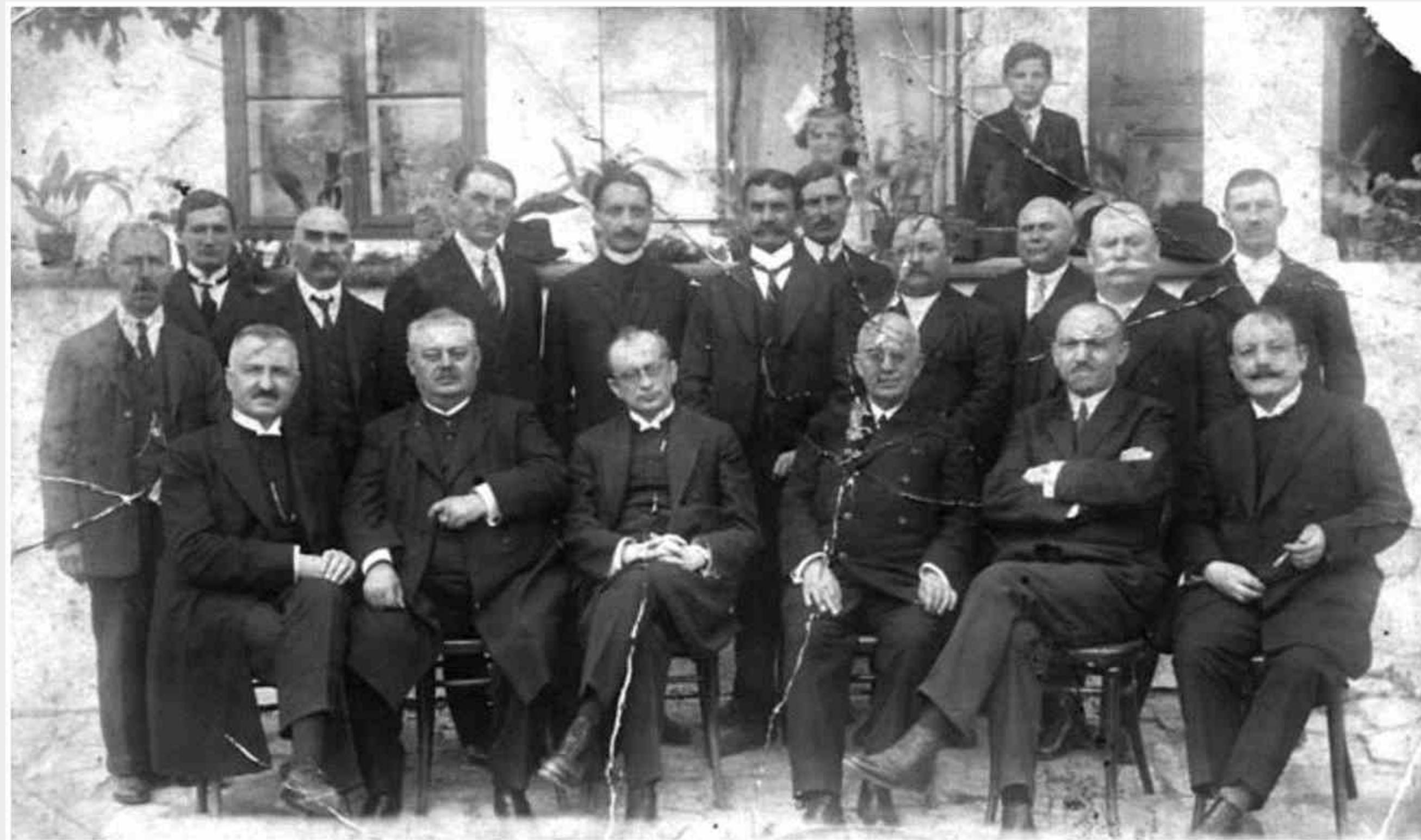

RÉGI HISTÓRIÁK

Az egyházközség irattárából

Generális vizitáció Pomázon

1928. május 3.

A lelkészek és gyülekezetek ellenőrzésének egyik módja az évenként tartott esperesi látogatás (kanonika vizitáció), a másik pedig a nagyobb időközönként ismétlődő püspöki látogatás (generális vizitáció), mely az egyházzrészekben a számonkérésnek, számadásnak fontos alkalmá. 1928-ban **dr. Ravasz László püspök** (ülő sor közepén) látogatott el gyülekezetünkhöz, ezen püspöki látogatás jegyzőkönyve a következő:

„Jegyzőkönyv:

Készült a dunamelléki püspöki egyházlátogató bizottságnak a pomázi ref. gyülekezetben az egyház presbitériumával együtt 1928 évi május hó 3-án tartott ülésén.

Jelen voltak: dr. Ravasz László püspök elnökle alatt: az egyh. kerület részéről Göde Lajos lelkész és dr. Joó Gyula világi aljegyzők; a pesti egyh. megye részéről Mocsy Mihály h. esperes, Kontra Aladár lelkész és Szikszay Sándor világi tanácsbírák; az egyházközség részéről Vajda István adminisztrátor lelkész, Verebes Lajos gond-

nok, Erdélyi Károly, Balogh Ferenc, dr. Koronka Gábor, Kimmel István, Kontra József, Paupa Lajos, id. Verebes György és Zólyomi Dániel presbiterek.

Tárgy: 1. dr. Ravasz László püspök buzgó imában kéri Isten áldását a megjelentekre; megállapítja, hogy az egyházlátogatási adatok a pomázi gyülekezetből a szükséges aláírásokkal és egyh. megyei záradékokkal kellő időben beérkeztek; a jkv. vezetésére Göde Lajos egyh. ker. lelkészi aljegyzőt jelöli ki, az egyház látogatási adatok ismertetésére dr. Joó Gyula egyh. ker. világi aljegyzőt hívja fel; a jelen lévőkkel melegen üdvözlő és a gyűlést megnyitja.

2. Elnöklő püspök mély sajnálkozással állapítja meg, hogy a gyülekezet derék lelki pásztora Paczolay Péter, bekövetkezett betegsége miatt nem lehet jelen. A beteg lelkész családjának őszinte együtt érzését tolmácsolja, magának a lelkésznek pedig minél gyorsabb teljes gyógyulást kíván, hogy betegségéből felépülve, az eddi-

ginél is fokozatosabban szolgálhassa anyaszentegyházát, híveinek javára és Istennek dicsőségére.

3. Elnöklő püspök szeretettel említi meg, hogy Erdélyi Károly ált. isk. tanító immár huszont év óta hűségesen munkálkodik a pomázi ref. anyaszentegyházban, mint annak orgonistája és énekezője. Midőn eddigi munkájáért őszinte elismerését fejezi ki, egyszersmint kívánja, hogy a Mindenható őt kedves családjával együtt teljes testi és lelki erőben sokáig tartsa meg.

4. Az egyházlátogatási adatok ismertetése után elnöklő püspök a következő megjegyzéseket teszi: a pomázi gyülekezetet a kisebb gyülekezetek közé tartozik. Anyagiakban a régi patronusok elköltözése folytán és tőkéinek elértéktelenedése következtében sokat kell küzdenie. - A kis gyülekezetnek annál nagyobb érdeme, hogy ennek ellenére is harangokat szerzett, orgonáját rendbehozatta, templomát renováltatta, és lelkészi lakását teljesen újjá építteti. A presbitériumnak mind ezekért meleg elismeréssel adózik.

Mivel az egyháznak iskolája nincs, különösen lelkére köti a presbitériumnak a hitoktatás komoly ellátását, a mely az egyháznak legfontosabb teendője. Buzdítja a presbitereket, hogy igazi lelki étellel, a biblia igazságainak az életben való megvalósításával világoljanak a hívek előtt, szerettessék meg családjukkal és a gyülekezet kicsinyeivel a vasárnapi iskolát, a bibliát és a mi énekeinket, hogy az egyház fejlődjék, erősödjék és virágozzék. - Vajda István szentendrei lelki pástornak a pomázi egyháznak hűséges adminisztrálásáért köszönetet mond.

5. A XXIII-ik zs. 1. v. eléneklése után elnöklő püspök a gyűlést apostoli áldással zárja be.”

P.A.

Ravasz László
püspök elnök.

KÖZÖTTÜNK SZOLGÁLNAK Hamar Jánosné sz. Bukovinszky Enikő

Hajdú-Bihar Megye Bakonszeg nevű kis falujában nőttem fel, édesapám ott volt körzeti orvos. Apai nagyapám református kántortanító volt Szabolcsban, családom apai ágról onnan származik. Édesanyám debreceni, a nagymamám szavajárása szerint „vastagnyakú kálvinista” családból való. Berettyóújfalun jártam gimnáziumba, érettségi után pedig, 1960-ban Szegedre kerültem, a Védőnőképzőbe. A képző elvégzése után, visszatérve Hajdú-Biharba, védőnőként kezdtem dolgozni egy községben. Négy és fél év után feljöttem Budapestre, és a IX. kerületben dolgoztam, de ott már csak másfél évig, mert közben 1968-ban férjhez mentem. Férjem, Hamar János esztergályos volt (bár világ életében inkább fával szeretett dolgozni), ő Jászberényből jött fel Pestre dolgozni. Házasságkötésünk évében költöztünk ki Pomázra. Péter fiam 1969-ben, Enikő lányom 1973-ban született, így a gyermekeim már tősgyökeres pomáziak. 1970. szeptember 16-a óta dolgoztam Pomázon körzeti védőnőként, tizenöt évig pedig a Gyermek-egészségügyi Intézmény vezető védőnőjeként, majd erről lemondva tizenhat évig, mint iskola-védőnő dolgoztam 2009. november 1-jéig, amikor is 47 év munkaviszony után nyugdíjba mentem.

Szüleim két testvéremmel együtt református hitben neveltek, és bár gyermekkoromban, az 1950-es években elég „vad világ” volt, de azon a környéken, ahol éltünk, nagyon erős volt a református hit ereje, így nem keltettünk külö-

nösebb feltűnést, hogy templomba járunk. 1955-ben konfirmáltam. Nem volt kérdés számomra, hogy az Úr népéhez tartozom, hozzá fordulok minden örömben, bánatomban. Amikor azonban elkerültem Szegedre, ahol bentlakó voltam, elmentem egyszer egy református istentiszteletre, amelyen mintha valaki azt súgta volna: „minek jársz templomba, amikor nincs is Isten?” – és nem mentem többet. Férjem katolikus volt, de nem volt hívő ember, így a templomi esküvő is elmaradt, csak polgári házasságot kötöttünk.

Itt Pomázon sokáig én sem jártam templomba. 1994 ősszel történt az igazi megtérésem. Két évvel előtte halt meg édesanyám, akivel nagyon közeli kapcsolatban álltam, velünk lakott itt Pomázon. Éppen nagyon rossz hangulatban voltam, nagyon levertnek és elárvultnak éreztem magam. Akkor történt, hogy meglátogattam engem egy kolléganóm, Kovács Lenke (aki hívő baptista volt, később az idősothton vezetője lett, nagyon jóban voltunk, sokat mesélt nekem Jézusról), és azt mondta nekem, engedjem meg, hogy imádkozzon érttem. És hosszan imádkozott. Miközben értem könyörgött az Úrhoz, úgy éreztem, mintha valaki felemelne, mintha felemelkednék a földről. Hosszan beszélgettünk Lenkével, ennek eredménye volt, hogy befogadtam a szívembe Jézus Krisztust. Elmentem a templomba, és hallgattam Pap László tiszteletes úr igehirdetéseit. Hétről hétre úgy éreztem, hogy a tiszteletes úr az én problémáimat szedi sorba. Anélkül, hogy beszélgettem volna vele, annyira személyesen nekem szóltak a beszédei, az üzenetei, a tanácsai, hogy biztosan tudtam, ez nem lehet véletlen, valóban rólam szól az Ige. Azóta járok a templomba. Hogy felnyitotta szememet, hogy megnyitotta szívemet az Úrnak, örökké hálás vagyok Lenkének, azért pedig, ahogy hirdette „az életnek minden beszédét”, és a Jézus Krisztus szeretetére indított, örökké hálás vagyok Pap László emlékének.

Férjem először csúfolkodott, de aztán elfogadta, sőt a gyülekezeti tagokkal is jó kapcsolatba került. Benedek Ferivel, a csobánkai gondnokkal annyira összebarátkozott, hogy a csobánkai imaház székelykapuját János készítette el a gyülekezetnek. Szerette a vendégeket, így többször jöttek hozzánk holland reformátusok. Részt vett a rendezvényeinken, alkalmainkon is. Nem tért ugyan a hitre, de amikor már nagybeteg volt (rákos betegségben szenvedett), halála előtt 2-3 nappal eljött hozzá Nyilas Zoltán tiszteletes úr, beszélgetett vele. Amikor elment, azt mondta nekem: „olyan nehéz elmenni”. Azt válaszoltam, hogy kérd az Urat, hogy segítsen neked, fogja a kezedet, és akkor rá tudsz lépni az útra. Kértem, hogy mondja utánam: „Jézus

A csobánkai székelykapu Hamar János munkája

Krisztus, segíts!”. Előbb azt mondta: „nem mondom”. De egy óra múlva már kimondta: „Jézus Krisztus, segíts, vigyél haza!” Végül hát mégis hitre tért, mégis elfogadta az Úr Jézus Krisztust. Hiszem, hogy az örökkévalóságba távozott. Attól kezdve már nem beszélt semmit, hallottam, ahogy egyre csendesebben lélegzik. Két napra rá szépen elaludt. A gyerekeket is hazahívtam már előtte, mindannyian vele voltunk utolsó óráiban. Aztán jött a temetés, református szertartás szerint, Zoltán temette, az énekkar énekelt. Nem volt könnyű János mellett az életem, mert amolyan művészember volt, a maga öntörvényűségével, de szeretetben és békességben éltük le az életünket, negyven éves házások voltunk, amikor elment. Mióta Jézus Krisztussal járok, nekem békességem van. János elvesztését is könnyebben tudtam viselni. Azt is nagyon nehéz volt viselnem, amikor a lányom 1999-ben férjhez ment Hollandiába (egy nálunk vendégeskedő holland fiú vette feleségül), de a hitem megvigasztalt.

Hatodik éve végzem a gyülekezetben az irat-terjesztés szolgálatát. Ez úgy kezdődött, hogy amikor Pap Lászlóné Erzsike elment nyugdíjba, és nyáron – néhány hónapig – Balássy András beosztott lelkész szolgált, Malmos Attila egy

istentiszteleten kiállt a gyülekezet elé, hogy szeretné, ha valaki elvállalná az iratterjesztés szolgálatát, amit addig az ifisek csináltak, de különböző okok miatt nem tudták tovább folytatni. Azonnal belém hasított, hogy ez nekem egy nagyon szép, testhez álló szolgálat lenne, hisz amúgy is nagyon szeretek olvasni. Akkor Attila édesanyját, Juhos Ibolyát rábeszéltem, hogy vállaljuk el ketten. Így 2006. június 23-a óta az iratterjesztés szolgálata a feladatom. Már abban a fél évben 150 ezer forint értékben árultunk különböző kiadványokat, a tavalyi évben pedig már 640 ezer forintos forgalmunk volt.

Eleinte Attila hozta ki hátizsákban a könyveket. Hozott prospektusokat is, azokból kezdtünk rendelgetni. Eltelt két év, és egyre nagyobb lett a forgalom, már nem volt elég az a néhány könyv, amit Attila kézben el tudott hozni, ezért megkértem Herpai Icát, akinek volt gépkocsija, hogy segítsen a könyvek beszerzésében. A könyveket vagy a tiszteletes úr választja ki, vagy ha látok a prospektusban valami jó könyvet, akkor magam, vagy Ica az internetről. A keresztyén hitéleti témájú könyvek mellett szinte minden műfaj megtalálható az iratterjesztés-

ben. Mindenekelőtt természetesen a különféle Bibliákat említem, a Károli-fordításútól az újfordításúig, kisebb-nagyobb méretben, térképekkel, magyarázatokkal, szinte teljes a választék. Volt, és kapható most is egy bőrkötéses, aranysegélyes, nagyon szép díszkiadású Biblia is. Én nagyon szeretem a regényeket, azokat is kezdem rendelni. Kialakult egy „vevői kör”, akik igényelték ezeket a könyveket. A gyerek- és ifjúsági könyvek körét kibővítettük, a leporellós bibliától a kifestőkön keresztül egészen a nagyobb gyerekeknek való képes bibliáig. Múltkor a gyermekdelutánra is bevonultam a könyveimmel. Árulok életrajzokat is, most például egy pócsmegyeri lelkipásztor életéről szóló könyvet. De kapható nálunk a hét minden napjára szóló igés-kiadvány, magyarázattal, CD-ék, igés tollak, biblia- és énekeskönyv-borítók, hűtőmágnesek, kulcskarikák, matricák, rengeteg képeslap, igés könyvjelző. Mellettük ott vannak az újságok, most már az „Áldás, békesség” is, és sokféle naptárunk is van. Igen szép a gyülekezetünk 2012-es évi naptára. Akik részt vettek a biatorbágyi belmisszió alkalmain, ők is hoznak ötleteket, hogy milyen könyveket sze-

rezzünk be. Most nagyon keresett például dr. Molnár Róbert kübekházi polgármester életéről, megtéréséről szóló könyvünk.

Az iratterjesztésben segítőim is vannak, akik szükség esetén helyettesítenek. A már említett Juhos Ibolya mellett Hauberné Szölgyén Piroška, mivel azonban mindhárman kórustagok is vagyunk, Suhajdné Kondás Edina is elvállalta a helyettesítésünket, ha mindhármunknak szolgálni kell a kórusban, és néha beugrik Cseriné Katika is. Mindannyiuknak nagyon köszönöm.

Az iratterjesztés – úgy látom – egyre eredményesebben járul hozzá gyülekezetünk épüléséhez, hitbeli erősödéséhez. Fontos szolgálatnak tartom, amelyre nagy igény van. Csak az lehet a célunk továbbra is, mint amit Vörösmarty gondolata megfogalmazott: „tápot adni lelki vágyainknak”. Sokszor nemcsak könyvekkel, hanem néhány jó szóval is lehet a lelket táplálni. Van, aki nem is vásárol semmit, csak odaáll az asztalkámhoz egy kicsit beszélgetni, mert az is nagyon fontos, így növekszünk együtt a hitben és a szeretetben.

Lejegyezte: Puskás Attila

Lloyd C. Douglas: „ÉS KÖNTÖSÖMRE SORSOT VETETTEK”

KÖNYVAJÁNLÓ

Sokan kérdezik tőlem, hogy az általam az iratterjesztésben árult könyveket elolvasom-e magam is? Azt szoktam felelni, hogy ha nem olvasnám el, nem tudnám jó szívvel

ajánlani, hiszen nem tudnám, tulajdonképpen mit is árulok. De ezt nem csak kötelességből teszem, hanem mivel legjobban olvasni szeretek a szabadidőmben, nagy örömmel forgatom az iratterjesztésben kapható könyveket. Sőt magam is vásárló vagyok, a forgalmazott könyveink jó részét meg is veszem. Így nem árulok zsákmacskát, nyugodt szívvel adhatom a vevőim kezébe valamennyi könyvünket olvasásra, ajánldékozásra.

Eleget téve a szerkesztő felkérésének, hogy az iratterjesztés kínálatából ajánljak valamit az Áldás, békesség! olvasóinak, mit is választhatnék mást először, mint egyik legkedvesebb könyvemet, az „És köntösömre sorsot vetettek” című regényt. Húsvét

táján, nagypénteken mindig eszembe jut a római százados története, aki a Jézus keresztfeszítésére kirendelt katonai egység vezetője, és aki kimondta végül: „Bizony Isten fia volt ez!”.

A bibliai regény főhőse Marcellus, a magabiztos fiatal római polgár, a gazdag szenátor fia, akit a rangbéli ifjak kicsapongó, könnyelmű életéből a parancs egyszer csak Dél-Palesztina piszkos kis kikötővárosa helyőrségének parancsnokságába száműz, innen indul el az ifjú tribunus Jeruzsálembé végrehajtani az iszonyú tettet. Miközben a sötét felhők egyre jobban beborítják az eget, a tiszték az elitéltek kiszendésére várva a középső kereszt lábánál heverő ruhadarabot magukhoz veszik, és kockát vetnek rá, melyiküké legyen. Beteljesítve ezzel a 22. Zsoltár szavait: „Megosztoznak ruháimon, köntösömre sorsot vetnek”.

Ettől kezdve a regény a Marcellushoz került köntös útját követi nyomon, és a vele érintkezők életét, akik mind megtapasztalják a ruha csodálatos erejét, benne Isten hatalmát és könyörülő szeretetét. Bár a

köntös új gazdáját Tiberius császár az új szekta elleni kémkedéssel bízta meg, Marcellus már nem a régi, Rómához hű katona. Találkozik Péter apostollal és élete egészen megváltozik. Szerelmével, későbbi feleségével keresztyénné válik, életét átadja a Krisztusba vetett hitnek, vállalva ezzel sorsát, megadva magát Caligula bosszújának.

A lebilincselően izgalmas, fordulatos regény lapjain megelevenednek a Biblia jól ismert igéi, megismerhetjük a római kor keresztyén hitvallóinak életét, örömeiket a hitben, üldöztetésüket a hitükért, azt a tanítványi sorsot, mely közösséget vállalt Krisztussal a szenvedésben is. Látva a legelső keresztyének sorsát „az ő gyalázatát hordozva”, elgondolkozhatunk azon, vajon a mi életünk hordozza-e az ő teljes és tökéletes áldozatának érdemét?

Lloyd C. Douglas: „És köntösömre sorsot vetettek” - Kálvin Kiadó - Budapest, 2000

Hamar Jánosné Enikő

NÁLUNK KERESZTELTÉK

Tófalvi Erzsébet Isten népéhez tartozik

ANNO

Gyülekezetünk régi kórusa az 1975. április 27-i szolgálata alkalmával, a pomázi templomban. A karnagy Isépné Erzsike, a kép bal oldalán Szűcs Ferenc lelkipásztor és Orbán László presbiter.

NAPLÓ

Alkalmaink voltak:

2012. április 8. - a Pomáz, Hősök terén álló kereszt helyreállításának és újraszentelésének ünnepe.
 2012. április 9. - az ifisek kirándulása Csobánkáról Pomázra.
 2012. április 15. - Kisköri presbiteri gyűlés Budakalászon.
 2012. április 22. - Nyilas Zoltán lelkipásztor köszöntése beiktatásának 5. évfordulója alkalmából a pomázi református templomban.
 2012. április 22. - Gyermekdélután.
 2012. április 28-30. - A Psalmus Kórus szolgálata Zilahon.
 2012. május 13. - Egyházmegyei kórustalálkozó Pátyon a Psalmus Kórus részvételével.
 2012. május 14. - Gyermekmunkások találkozása.
 2012. május 17. - Mennybemenetel ünnepén istentisztelet de. a csobánkai imaházban, du. a pomázi templomban.
 2012. május 19. - De. gyermek-kirándulás Pomázról Csobánkára; du. konfirmációi vizsga; a jubiláló konfirmáltak köszöntése és szeretetvendégség a gyülekezeti házban; pres-biteri gyűlés.
 2012. május 20. - Konfirmációi ünnepi istentisztelet a pomázi templomban, úrvacsorai közösséggel.
 2012. május 21., 23. és 25. - Bűnbánati este Pomázon.
 2012. május 21. - A csobánkai imaház felújításának megkezdése.
 2012. május 22. és 24. - Bűnbánati este Csobánkán.
 2012. május 25. - Ifjúsági bibliaóra és kerti sütögetés az újonnan konfirmáltakkal.
 2012. május 28. - Pünkösdi ünnepi istentisztelet (de. 9 óra) a csobánkai iskolában, (de. 10,30 órákor) a pomázi templomban, úrvacsorai közösségben, Demeter Bence teológiai hallgató szolgálataival.
 2012. május 28. - Az ifisek kirándulása Csobánkáról az ünnepi istentisztelet után, szalonnasütés.

Tervezett alkalmaink:

2012. június 2. - Presbiteri családi kert bográcslós a parókia udvarán.
 2012. június 3. - A Psalmus Kórus évadzáró koncertje 17 órától a pomázi templomban.
 2012. július 9-15. - Gyermektábor Szokolyán.
 2012. június 17. - Presbiteri gyűlés.

Keresztelő:

2012. április 15. - Orbán Edgár (felnőtt).
 2012. május 13. - Illés Boglárka, Gellért Nóra; Deme Viktória; Tófalvi Erzsébet (felnőtt).
 2012. május 28. - Takáts-Regu Hanga; Takáts-Regu Botond.

Konfirmáció:

2012. április 15. - Rajkort Miklós (felnőtt).
 2012. május 13. - Tófalvi Erzsébet (felnőtt).
 2012. május 20. - Bíró Csongor, Bíró Ádám, Cseri Anna, Czák Norbert Balázs, Dér Balázs, Koczka Csenge Dorottya, Koczka István Bertalan, Lázár Luca, Mátyás Kristóf, Molnár Réka, Osváth Dorottya, Solawa Renáta, Tarnai Kata.

Esküvő:

2012. május 19. - Gigler Olivér és Gelu Viktória házasságkötésének megáldása a pomázi templomban.

Halálozás, temetések:

- 2012. március 11-én elhunyt Erdei Magdolna (†63) testvérünk, temetése 2012. április 14-én volt a pilisszentkereszti temetőben.
 - 2012. március 25-én elhunyt Peisz György Miklósné (†59) testvérünk, temetése 2012. április 10-én volt a pomázi református temető kertben.
 - 2012. április 2-án elhunyt Bárány Józsefné (†69) testvérünk, temetése 2012. április 10-én volt a pomázi református temető kertben.
 - 2012. április 15-én elhunyt Vas János (†75) testvérünk, temetése 2012. április 19-én volt a pomázi református temető kertben.
 - 2012. április 26-án elhunyt Kiss Imréné (†68) testvérünk, temetése 2012. május 18-án volt a csobánkai temetőben.
 - 2012. május 2-án elhunyt Gelencsér Jenőné testvérünk, temetése 2012. május 24-én volt a református temető kertben.
 - 2012. május 17-én elhunyt Izsó Ferenc (†82) testvérünk. A megemlékezésről a család később intézkedik.

Gyülekezetünk rendszeres alkalmai

Hétfő:	Péntek:
9,30 baba-mama kör Pomázon (hónap első és harmadik hétfőjén)	19,00 ifjúsági bibliaóra Pomázon
17,00 imaóra (páratlan heteken) Pomázon	Vasárnap: 9,00 istentisztelet Csobánkán az imaházban
18,00 énekkari próba Pomázon	9,00 gyermek istentisztelet Csobánkán az imaházban
Kedd: 18,00 kékkereszt alkalom Pomázon	10,30 istentisztelet Pomázon a templomban
18,00 bibliaóra Csobánkán	10,30 gyermek istentisztelet Pomázon a gyülekezeti házban
Szerda: 18,00 bibliaóra Pomázon	
Csütörtök: 18,00 imaóra (páratlan heteken) Csobánkán	

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan augusztus 19-én, vasárnap jelenik meg.

Kérjük a kedves testvéreket, írják meg lapunkkal, illetve a lapunkban megjelent írásokkal kapcsolatos véleményüket, legyen az támogató vagy éppen kritikus hangvételi. Várjuk hozzászólásaikat, javaslataikat, akár a lapunkkal, akár a gyülekezetünkkel kapcsolatban. Erősítsük együtt gyülekezeti életünket és Istenbe vetett hitünket!

RÉGI FÉNYKÉPEKET KERESÜNK

Kedves Testvérek!

Múltunk olyan érték, melyet megőrizni a ma élő nemzedékek felelőssége, mert – amint a szólás tartja – a múlt a jövő tükré. Ezt úgy is kifejezhetjük: a múlt megőrzése a jövő záloga. Gyermekeinket is csak akkor nevelhetjük a múlt becsületére, ha betekintheznek abba a tükröképbe, ha megőrizzük számukra Krisztus országát építő elődeink nevét, és nem engedjük feledésbe merülni az egykori hitvallók emlékét.

Ezt szolgálja az az elhatározásunk, hogy összegyűjtsük gyülekezetünk múltjának képes dokumentumait, mert bármilyen meglepő lehet, parókiánkon egyetlen fotó, fénykép nem található gyülekezetünk múltjáról, egykori gyülekezeti alkalmainkról, testvéreinkről.

Az újság szerkesztése során azonban nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy gyülekezeti tagjaink birtokában értékes „relikviák” található, melyek a gyülekezet többi tagja számára viszont nem hozzáférhetőek.

Kérjük ezért a kedves testvéreket, hogy egy – bárki számára elérhető, megismerhető, kutatható – gyülekezeti fotó-archívum összeállítása céljából a gyülekezetünkkel kapcsolatosan egykor bármely témában készített és birtokukban lévő fényképeket bocsássák rendelkezésünkre. Ezeket a fotókat elektronikus formában archiváljuk, az eredeti példányokat természetesen visszaadjuk. Kérjük, hogy keressék Puskás Attila szerkesztőt. A legfontosabb képeket gyülekezeti újságunk is közzéteszi.

„És lesznek ketten egy testté”

Május 19-én kötött házasságot a pomázi templomban
Gigler Olivér és Gelu Viktória

ÁLDÁS, BÉKESSÉG! A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; * Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.parokia.hu/lap/pomaz-csobankai-reformatus-tarsegyhazkozseg>

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 10918001-00000034-47170002* Csobánka: 10918001-00000034-47170019

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor (e-mail: znyilas@freemail.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila (e-mail: dr.puskas.attila@t-online.hu; Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor (e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, ingyenes terjesztésben.